

NOTA BENE

PRO BLÍZKÉ

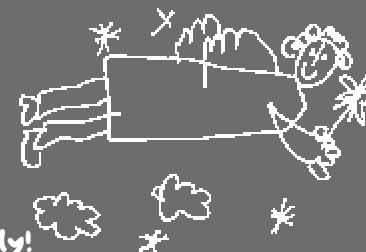
časopis sdružení Benediktus

... v čase vánočním 2011

NOTA BENE

... časopis sdružení Benediktus

dopis ježíškovi

pišu ti, protože je na tebe spoleh a čteš prý i emaily!
bydlím v pokojíčku na modletině, tak bych si přála takové
samé praktické dárky, předně dva lustry na ty světla,
nějaké světlé, veselé, jak jsem já sama!! a pak by se mi
hodila taková ta izolace přilipnout na dveře zespoda co
šoupe po zemi, ať tam netáhne.
díky, seš skvělej!

tvoje monika

♥ Co je Nota BENE?

- Časopis pro nás, pro Vás o nás, pro blízké i vzdálené, pro kamarády, zkrátka pro všechny, kteří mají otevřené srdce pro dobré věci. Tedy časopis pro sebe navzájem.
- Časopis, který nám dává vědomí, že jsme spolu, že patříme k sobě, že společně tvoříme věčné hodnoty (Co je pro lásku, je pro věčnost). Skrze tyto stránky můžeme být spolu, i když spolu právě nemůžeme být reálně. Tedy časopis, který sbližuje a sdílí se.
- Časopis o společných oslavách, slavnostech, koncertech, kulturních akcích, setkáních,... Tedy časopis, který informuje.

♥ Jaký je na nás kontakt?

NotaBene, o.s. Benediktus; Klášterní 60, 583 01 Chotěboř; tel. 731402233; e-mail: benediktus@centrum.cz;
<http://www.benediktus.org>; č.úctu:155402290/0600; GE Money Bank Chotěboř

Úvodník

Průvodce v obrazárně vysvětluje smysl obrazu. Někdo lpí na jeho ústech, pokývne a řekne nakonec, že už rozuměl. Ale na obraz sám se přitom příliš nedíval. Je rád, že ví, jak se to dílo interpretuje, ale sám to neobjeví, ani s pomocí výkladu. V pedagogice někdy varují před tím, aby vychovatelé měli příliš sugestivní vliv na žáky. Studují např. latinu, protože mají rádi profesora. Opadne jeho vliv, ztratí se i zájem o předmět. Z podobného důvodu se tak důrazně praví o sv. Janu, že nebyl světlo, že měl jen svědčit o světle. Jeho úkolem bylo přivést lidi ke Kristu. Kristovo světlo musí pak objevit každý sám. Otevřít oči je už úkolem naším vlastním.

Tomáš Špidlík: Živé slovo

Sedíme na modletínské faře a společně si, jako každé jiné ráno, čteme toto denní adventní zamyšlení. Půlkou své mysli přemýšlím, co chce tímto textem T. Špidlík říct a druhá půlka myslí je docela hystericky zaměřena na termín uzávěrky časopisu, která se kvapem blíží a my jsme sotva stěží začali přemýšlet nad obsahem. Pomalu, ale jistě se mi obě tyto dvě části začínou v sobě překrývat a já začnu vnímat jejich souvislost.

Je adventní doba, ve které pravidelně, každý rok, dáváme dohromady náš jednorochník NotaBene. Tak i letos. Každou volnou chvíli končícího adventu se scházíme a pracujeme na tom, aby časopis mohl vzniknout. Nejdříve jen tak tuším, že je to nerealné, že se to prostě nedá za pět dní stihnout. Ale pak se s velkou důvěrou v Člověče přičiň se, Pán Bůh Ti pomůže, vrháme bezhlavě do práce. Začínáme obvolávat potencionální přispěvatele a přemlouvat je, aby se na chvíli zastavili a něco dodali. Vnímám jejich ochotu zapojit se, i když každý má před vánoci úplně jiné starosti. Dojímá mě, že se rozběhl velký kolos, který jsme jen tak jaksi mimochodem spustili. A díky tomuto spouštěči se začínají odehrávat v tichosti a skromnosti věci, naprosto důmyslně skryté pod povrchem vnějšího dění. Navenek se nic zásadního neděje, stále jen sedíme u počítače a trochu něco málo píšeme, ale kdesi uvnitř se spojuje spousta energie, aby uvedla do pohybu lidi na různých místech nejen naší republiky, ale třeba i Ivu na Novém Zélandu a Bětu v Indii. A všichni se přidávají, aby přispěli svou troškou ne do mlýna, ale našeho časopisu. No není to úžasné? A tak se postupně dostavuje pocit jistoty, že to přece jen stihneme.

Časopis se pomalu začíná rýsovat a vzniká přímo adventně. V ústraní a tichosti... Pomalu vystupuje z té nehmotné podoby myšlenky a zhmotňuje se do reálné podoby. A dostává se do rukou čtenáře. A už je jen na něm, jak se dokáže otevřít poselství našeho časopisu. Může ho držet v ruce a vidět v něm pouze něco tak obyčejného, jako je časopis. Může ho prolistovat, prohlídnout obrázky a odložit ho. Nenechá se oslovit a zasáhnout. Ale jiný čtenář může časopis přečíst jedním dechem a mezi řádky vyčíst tolik věcí! Může ho oslovit a zasáhnout duch Benediktu a může tak vstoupit do prostoru našich životů, které v Benediktu žijeme. Může vstoupit do všeho, co budujeme a děláme, do našich hodnot. Prostě, může otevřít oči, jak píše T. Špidlík, a může se stát součástí toho proudu energie, která nás sjednocuje. Může se tak podílet na tom úžasném koloběhu lásky, který proudí skrze srdce a kontinenty.

Duchovní slovo (ne)duchovního

Větu „Ty vogo, von si z nás snad dělá srandu“ jsem nedávno zaslechl v Benediktu od nejmenované ... *(poznámka: dvě nepublikovatelná slova jsem pro účely tohoto článku nahradil milosrdnějšími „vogo“ a „sranda“)*. Chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, že ten zlosyn dělající si srandu není nějaký zlý nepřítel, ale náš Otec Bůh.

Pokud se laskavý čtenář zatím nepohoršil, tak ať se zkusí zamyslet nad tím, o kom jsme schopni podobnou větu říci. Já si myslím, že to řeknu o někom, o kom vím, že existuje (jinak by si ze mě nemohl dělat srandu) a ke komu mám osobní a důvěrný vztah (jinak bych to asi řekl jinými slovy).

Tento příklad navazuje na nadpis článku. Zdánlivý rozpor „duchovnosti“ a „neduchovnosti“ je Benediktu vlastní. Benediktus je a asi vždy bude společenství, balancující na hraně a přepadávající občas na jednu či druhou stranu. Pro protestanty bude moc katolický a pro katolíky málo duchovní. Pro nevěřící moc křesťanský a pro křesťany moc otevřený nevěřícímu světu.

Benediktus není křesťanské společenství, ale je to společenství založené na křesťanských základech. Jsou tu věřící i nevěřící a to samozřejmě občas přináší napínavé situace. Ale zásadní je to, že je zde jeden základní princip společný všem, kteří v Benediktu působí – a to je Láska. Pro někoho je Láska spojená s vírou v Ježíše a pro jiného s láskou k člověku a s potřebou mu pomoci. Evangelický teolog Paul Tillich napsal, že nejzávažnější hranice nevede mezi těmi, kteří se pokládají za věřící, a těmi, kteří se považují za ateisty, nýbrž mezi skupinou těch, které tyto otázky ponechávají v lhostejném klidu a těmi, kterými tyto otázky hýbají, vzrušují

Duchovně neduchovní Benediktus

je – ať už jde o věřící nebo nevěřící. A tato hranice je v Benediktu charakterizovaná právě Láskou. Bez Lásky nikdo v Benediktu dlouho nevydrží, nemá šanci tam zůstat. Láska žitá v Benediktu je Láska jdoucí napříč vyznáními a napříč zdravotními omezeními. Asi jen v Benediktu může být ministrantem při mši mentálně postižený chlapec, který po mši dělá přítomným křížky na čelo, a lidé to přijímají velmi vážně. Asi jen v Benediktu volají jeho nevěřící členové užasle „týjó, ono to opravdu funguje“ když jsou svědky zázraku po týdnu intenzivních modliteb za vyřešení kritické finanční situace. A asi jen v Benediktu může kněz před eucharistií tiše zaupět „ale to není víno, to je slivovice,“ protože si vzal v ledničce špatnou láhev.

„Co je bez chvění, není pevné,“ říká teolog Tomáš Halík ve své knize. Benediktus se nechvěje, Benediktus se třese, vibruje, všelijak praská, sceluje, nafukuje a sfukuje – prostě žije. Ale to zásadní – Víra, Naděje a Láska – tam uvnitř zůstává a já z celého srdce přeji Benediktu, aby to tam zůstávalo pořád.

Kamarád Benediktu Karel Štěpán

P.S.1. Přečtěte si 1.Korintským 13, tam to všechno je

P.S.2. Ta slivovice se stihla vyměnit za víno

Co nového?

Dalo by se říct, že nic moc, ale faktem je, že spousta věcí. Kromě toho, že na Modletíně vznikají různě různé nové stavby, že opravujeme a budujeme, tak jej také postupně zabýdlujeme.

• Bydlení na Modletíně

Původními obyvateli fary byla Blanka s batohem na zádech, zjevila **Monika** tichosti. Její příchod byl zásadním. Nastěhovali se sem kluci, Tomáš teplo rodinného krbu a díky ní se Sice skromně, ale přece. A doslova a

s Luckou. Ale od té doby, kdy se zde jednoho dne, a obýdla si zde světnici, byl konec života v ústraní a zlomem, díky němuž zde začalo bydlení pro lidi s postižením.

s Lád'ou. A o něco později i pes Jonáš. Poslední přišla **Jana**, kuchařka, která vytváří cítíme opravdu jako jedna velká rodina. Takže fara je obýdlena. do písmene začíná praskat ve švech.

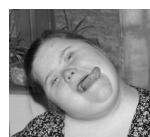
• Lidé

Protože nic není neměnné, i u nás lidé přicházejí a odcházejí. Na

holčičku) a také skončil Michal, sociální osobě **Kája** z Přibyslavi. Přijali jsme ho odhehčovače a zároveň jako sociálního toho, že dobře vaří, umí dělat úžasné Zdenečkově, se z něj vyklubal nový klavírista do naší kapelky! Na odešla i Zdena (má holky dvojčata), a tu nahradil na pozici fundraisingu

Tereza. Oba zajišťují zdroje příjmů, to znamená shání všechno možné, co potřebujeme: od dílen, i finanční prostředky pro naše

vystřídala nová **Jana**. Ta je vždycky najde na svém místě místech se nevyskytuje. Je než myšlenka. No, a myslím, Dělá koordinátora

přednášky ve školách základních, středních i

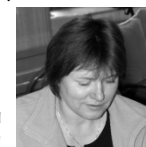
firemní dobrovolnictví týká. ně přibýly dvě nové

dobrovolnictví, výrobu A taky trochu pomáhá tváře: **Hanka a Lydie**.

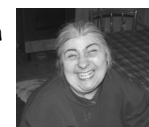

mateřskou dovolenou odešla Hanka (má pracovník. Oba tyto lidi nahradil v jedné jako pomocníka pro Martu, tudíž jako pracovníka.

Zjistili jsme, že kromě A ke vši radosti, hlavně mateřskou dovolenou **Olda** a staronová materiálů na stavbu,

fungování. Další, kdo odešel na mateřskou dovolenou, byla Jana a tu nejužasnější projektová manažerka pod sluncem. Každý ji u počítače, jak do něj buší a buší. Myslím, že na jiných nejrychlejší a nejspolehlivější člověk, který reaguje rychleji že posledním nově příchozím je nejmladší ze všech, **Mája**. dobrovolníků, tudíž má na starost spoustu věcí jako vysokých, sbírky ve školách, veřejné sbírky všude možně, víkendové pobyty,

letáků, supervize, prostě všechno, co se v domečku s klienty. Mezi

• Dílny

Další důležitou událostí je, že jsme od srpna začali zaměstnávat lidi se změněnou pracovní schopností, a to nám umožnilo rozběhnout lidem z blízkého okolí a naším cílem je vytvořit prosperující dílny, ve kterých budou ti lidé pracovat společně s lidmi s mentálním postižením. Je pro nás důležité zapojit tyto lidi do výrobního procesu každému místo podle jeho schopností a vytvořit podmínky, aby třeba jen svou přítomností přitahovali výrobkům punc přidané hodnoty. Punc neobyčejnosti a toho neviditelného rozměru lásky.

fungování našich dílen: keramické, tkalcovské a údržbové. Dáváme pracovní příležitost okolím a naším cílem je vytvořit prosperující dílny, ve kterých budou ti lidé pracovat s mentálním postižením. Je pro nás důležité zapojit tyto lidi do výrobního procesu každému místo podle jeho schopností a vytvořit podmínky, aby třeba jen svou

• Stavby

Letos jsme stavěli a opravovali opravdu hodně. Stavěli firmy, dobrovolníci, zaměstnanci, každý se podílel jak jen mohl.

Z našich dílen

Keramická dílna funguje v domečku, vede ji Maruška a pracuje zde Iveta se Zdenkou. Do dílny střídavě přicházejí klienti odlehčovací služby. V dílně se vyrábí čím dál hezčí a stylovější věci. Všechny výrobky získávají svoji naprostou originalitu, dýchá z nich láska, s kterou jsou vyráběny. Dílna pracuje na velkých i menších zakázkách, její výrobky putují do velkých firem, ale i k malým odběratelům. Dílna si také nachází svůj typický sortiment a design: hrnky, velké obaly na květináče (které mimochodem nestačí vyrábět, protože jsou vždy hned pryč), anděly, hodiny, sponky...

Další dílnou je **dílna tkalcovská**, kterou vede Zdeněk. V dílně pracuje Míla, která uvádí výrobky do hotové podoby a Tomáš s Vládou, kteří se úžasně naučili látku tkát. Dalším členem dílny je Hanka, která střídavě pracuje v tkaní, keramice nebo pomáhá vařit. I tato dílna je naprosto originální a svá, krůček po krůčku hledá svou tvář. Produkuje stoprocentní výrobky z čisté vlny: tašky, barety, pásky, obaly na mobily,...Nejtěžším úkolem pro tuto dílnu je najít dobrý odbyt, nejlépe v cizině. Zatím se to daří ve Francii a Polsku a hledáme možnosti odbytu výrobků v Praze a jiných větších městech. Jak říká Vašek: „k této dílně se musíme chovat jako k rodinnému stříbru a chlubit se s ní“. Je pravda, že již nyní všichni návštěvníci, kteří přicházejí na Modletín, chtějí dílnu vidět. Lidé se rádi dívají nejen na kluky při práci, ale také je zajímá samotný postup při výrobě tkaniny. No a s patřičným výkladem Zdeněka je opravdu na co koukat! Je to nejen o rozšíření obzorů a vědomostí, ale také o tom, vyzkoušet si to. Pomalu začínáme přemýšlet o stylových oblecích všech zaměstnanců dílny, alespoň pro účely akcí pro veřejnost.

Dílna odlehčovací je trochu jiná než ty ostatní. Probíhá v domečku v rámci sociální služby, takže v ní nepracují zaměstnanci, ale klienti, každý podle svých schopností. To však není na úkor kvality a dokonalosti výrobků. Dílnu vede Martič, a přesto, že to leckdy není jednoduché zapojit klienty do práce, dokáží divy. Výrobky z fima (náušnice, korále, náramky,...) jsou vždy hned prodány. V dílně se také batikuje (zástěry, tašky, ubrusy) a plstí se (drobné ozdoby, sponky, tašky). Na této dílně se podílí klienti: Lucka, Kája, Lydie, Věrka, Jirka, Nikola, Lída.

Nejnovější dílnou, která svou podobu stále hledá, je další dílna na Modletíně, a to **dílna údržbová**. Zde jsou zaměstnáni lidé se změněnou pracovní schopností: Josef, Jindra a Jára. Tato chlupatá parta již stihla dodělat roubenku, pere se se dřevem, dodělává v celém areálu, co je potřeba. Od nového roku se rýsuje další důležitý rozměr pro tuto dílnu.

Made in Benediktus - Zvatá Ana Modletín

No, a nakonec: Máme značku pro naše výrobky!

Značka je už nyní na všech výrobcích, které opouštějí tkalcovskou dílnu a v budoucnu se určitě objeví na modletínském chlebu a sušeném ovoci.

bn

Co nám dává radost a co je pro nás těžké a bolestné

Večer před tím, než jsem odjížděla do Madridu, na celosvětové setkání nově vznikajících komunit Archa, jsem na poslední chvíli zjistila, jak je mým dobrým zvykem, že nemám hotové domácí úkoly, které si s sebou mám vzít. A protože jsem tvor líný, rozhodla jsem úkoly do pléna, aby je vypracovali za mě. Ostatně se to týká všech, ne?

Otázky pro domácí úkol zněly: *Co nám dělá v naší komunitě radost? A co je pro nás naopak bolestné? Když jsme o tom začali přemýšlet, přišli jsme na to, že věci, které nám dělají radost, nám zároveň způsobují bolest.*

Nakonec jsem s sebou odvážela tyto odpovědi:

Co nám dělá radost:

- žití ve vztazích se sebou navzájem a s lidmi s postižením
- společné podílení se na rozkvětu místa, které bylo určené k zániku, společné budování komunity
- vnímat Boží přítomnost a její působení v komunitě (skrže přicházející lidi zvenčí, skrže znovuoživení místa, skrže viditelné zázraky)
- pořádat kulturní akce pro veřejnost (setkávat se se zajímavými lidmi na lidské rovině, propojovat odlišné skupiny lidí, obnovovat tradiční řemesla a předávat hodnoty našich předků, hrát v kapele)

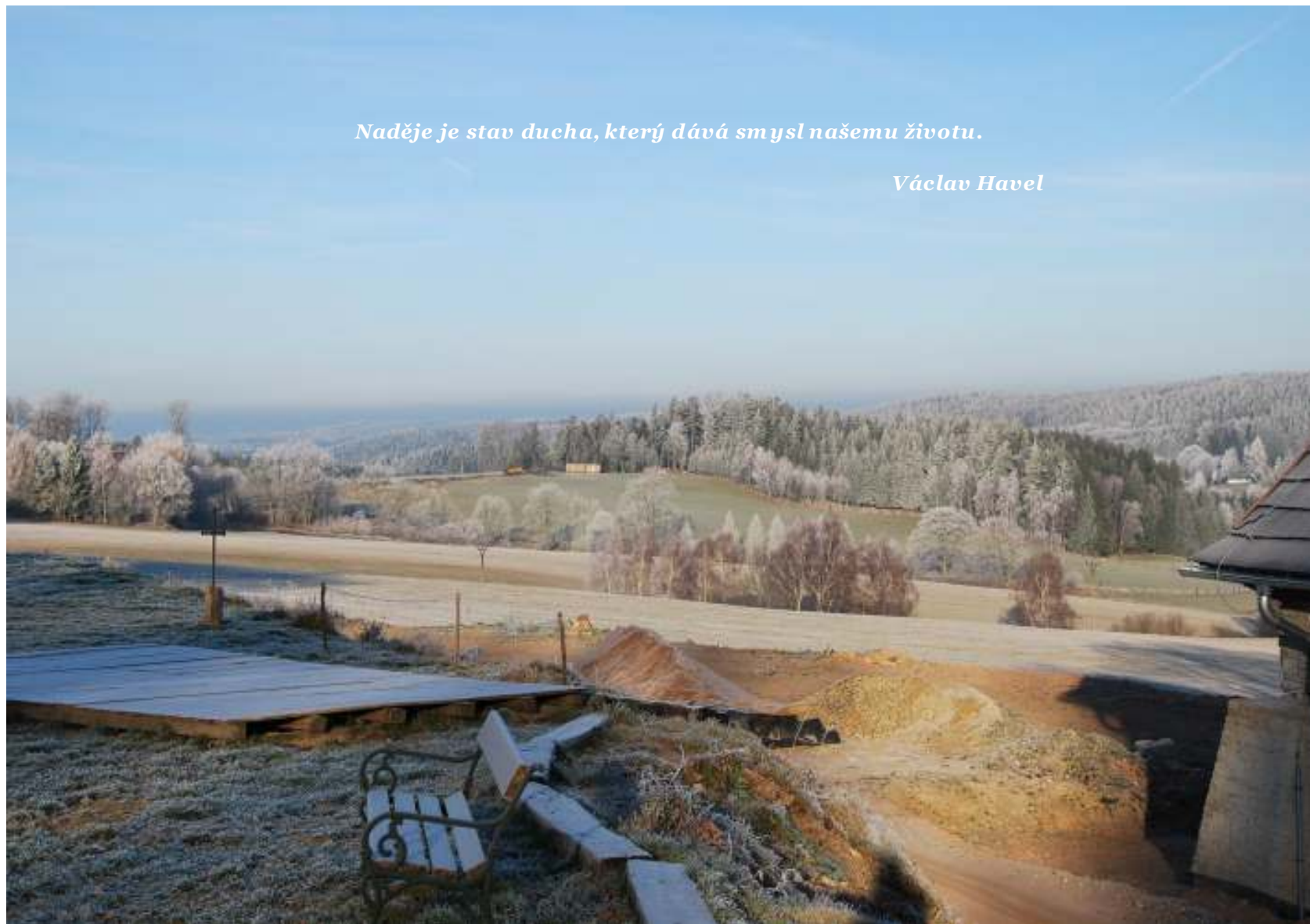
Co je pro nás bolestné:

- předávat hodnoty, které se snažíme žít, v postkomunistické konzumní společnosti
- chybějící podpora od církve a pravidelná duchovní podpora a doprovázení
- najít lidi, kteří by svou práci nebrali jen jako práci, ale jako poslání
- občasné vztahové problémy v komunitě i mimo komunitu, protože rozdělují
- finance

bn

Naděje je stav ducha, který dává smysl našemu životu.

Václav Havel

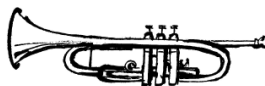

V minulých číslech jsme se setkávali nad historií Modletína. Psali jsme zde o budovách: o kostele, o Aperátu, faře, ale také o historii lidí, kteří na Modletíně žili. A tentokrát se chceme zastavit u muziky, u modletínské kapely.

Modletínská kapela

Modletín měl dobré jméno nejen v nejbližším okolí a celém kraji, ba dokonce i ve světě, svojí kapelou. Když se vojenský vysloužilec a hudebník Míšek vrátil po vysloužení z vojny domů, shromáždil kolem sebe několik kamarádů muzikantů a sestavil z nich „bandu“, tj. kapelu.

Začal pak s kapelou „průby“, tj. zkoušky. Začátky byly slibné.

Muzikanti se dobře sehnali a Míšekova kapela byla záhy zvána v celém okolí na taneční zábavy, na pohřby, svatby a jiné příležitosti. Míšek vyučil si též několik dospívajících jinochů hře na různé dechové a smyčcové nástroje, doplnil si tak svou kapelu a pronikal čím dále tím více do světa. A odhodlal se také zkusit štěstí se svou bandou ve světě. Pěkně se k tomu připravoval častými „průbami“. Stará škola byla v bezprostředním sousedství a slýchávali jsme tudíž zkoušky, při nichž se starý Míšek vždy zle zlobil, když to nešlo do „taktu“, nebo když uslyšel od některého hudebníka falešný tón.

Po dlouhém zkoušení odhodlal se Míšek, že se vydá se svou kapelou „na rajs“, tj. na cestu do světa. Bylo mu, tuším, asi 5 let, když pojaru k tomu došlo. Muzikanti v počtu asi 8 - 10 mužů sešli se ráno v kostele při mši sloužené na zdar cesty a po mši zahráli před kostelem na rozloučenou „Loučení, loučení“ a řízný marš. Vykročili pak do světa.

Poprvé byli jen v Čechách a na Moravě. Vrátili se domů každý s několika zlatníky v kapse a s chutí na delší cestu. Za rok pak vypravili se přes Uhry až do Chorvatska a vrátili se přes

Rakousko domů. Později vydali se ještě asi dvakrát na rajs, ale když pak se vrátil starý Míšek z poslední cesty domů nemocen a finanční výsledky byly rok co rok slabší, třeba že se pozdravil, předal vedení kapely svému nejstaršímu synovi Josefovi, který se právě vrátil z vojny, kde sloužil jako poddůstojník vojenské kapely. Týž pak už s kapelou „na rajsy“ nechodil, ale věnoval se výcviku tak, že byla nejlepší kapelou v celém kraji. Sám byl výborným hudebníkem, ovládal dokonale zejména dechové nástroje, uměl z vojny dobře skladby „rozsazovati“ a napsal sám několik dobrých tanečních kousků i skladeb pro poslech.

V r. 1887 odstěhovala se Míšekova rodina z existenčních důvodů do Německého Brodu a později též kapelník Josef do Chotěboře, kde obnovil a chotěbořskými hudebníky doplnil svoji kapelu a přivedl ji jednak sám, jednak se svým bratrem Adolfem, absolventem vídeňské konservatoře k větší ještě dokonalosti. Také jeho čtyři bratři byli velmi dobří hudebníci. Karel - houslista, Bedřich - lesní roh a altovka, Jeník - křídlovka a flétna a Adolf, který z nich nejvíce vynikl jako žák profesora Simandla na vídeňské konservatoři. Byl po absolvování krátký čas doma kapelníkem Josefovy a tehdy chotěbořské městské kapely. Potom se svým přítelem Jiřím Heroldem, později violistou slavného českého kvarteta, a prof. Lacinou, pianistkou a operní pěvkyní A. Wallenfelsovou, konali umělecké turné po východních Čechách a západní Moravě, načež zakotvil

jako I. kontrabasista a člen c.k. dvorní opery ve Vídni, kde působil jako profesor tamní konservatoře.

Po našem národním osvobození přijal místo I. kontrabasisty v opeře Národního divadla. Vynikl také jako dirigent, hudební skladatel a pedagog. Byl to můj spolužák a dobrý kamarád z Modletína. Adolf Míšek, bývalý profesor konservatoře, člen opery Národního divadla a můj dobrý kamarád zemřel počátkem listopadu 1955 ve věku 81 let v ústavu pro choromyslné v Bohnicích.

Po odchodu kapelníka Josefa Míška z Modletína, ujal se vedení kapely jeho bratranec Míšek z Bradla, ale ten neměl již dost schopností ani pevné vůle udržeti ji na úrovni, jakou měla pod taktovkou starého Josefa Míška.

*Opsáno z časopisu amerických Čechů Hospodář
1. ledna 1956*

Kulturní dvířka BeneBend – originální kapela originálních lidí s originální tvorbou

Tak takhle se kdysi hrálo na Modletíně, a protože obnovujeme tradice se vším všudy, tedy i s tím muzikantským kumštem, musím tedy přidat něco z vývoje naší novodobé modletínské kapely BeneBend. Původní kapela se z Modletína přestěhovala do Chotěboře. No a ta naše kapelka se z Chotěboře stěhuje zpátky na Modletín. Nebo spíše pendluje mezi těmito dvěma místy. Ve čtvrtek odpoledne to během

zkoušek duní v chotěbořském domečku, někdy se zase otrásá modletínská fara. A že ta dřívější slavná modletínská kapela jezdila po blízkém a vzdáleném okolí a cestovala po Evropě? Tak ani v tomto za ní nezůstáváme pozadu. Na příští léto plánujeme měsíční turné po Francii - **BeneBend TúrdeFráns**. Plánujeme navštívit několik Arch, kde budeme bydlet, a potom hrát ve francouzských městech od Paříže po francouzskou Riviéru. Tak uvidíme, jak to dopadne!

Další podobnost - i ta novodobá kapelka prochází mnohými zemětřeseními. V podstatě celý letošní rok jsme bouřlivě debatovali nad tím, jak vlastně nově tu naši kapelu pojmut. Najít náhradu za Aničku, která studuje a studuje, dobrat se nějakého počtu lidí, kteří kapelu tvoří, podíl lidí s postižením, najít každému jeho místo,... přes mnohé debaty o tom, že si od hraní na nějaký čas odpočineme, že úplně skončíme, že to stále jaksi není ono,... Diskutovali jsme, hádali se, udobřovali se,... Hledali jsme odpověď na otázku, proč vlastně hrajeme: aby Zdeneček předvedl svou tvorbu? abychom ukázali, jak dobří muzikanti jsme? abychom si šplhli, jak dokážeme zapojit lidi s postižením do opravdické kapely? abychom se předváděli a vystupovali na nejrůznějších akcích, večírcích? jsme exhibicionisti? nemáme co na práci, a tak se trmácíme s celým ansámblem po všemožných koutech? Odpověď na každou otázku byla ne, ne a ne. Tak proč vlastně?

Nakonec všechno toto naše hledání přineslo svoje plody. Naši jsme to nejpodstatnější - pravou tvář naší kapelky. Směr, kterým se dál ubírat. Možná se o to nevědomky zasloužila Monika a vlastně my všichni, kdy jsme si stále dokola ujasňovali

přístup k hraní
každého z nás.
Uvědomovali jsme si,
že nikdy nebudeme
dokonalí muzikanti, že
nemá cenu snažit se o
stoprocentní výkon, že
pouze dril a zkoušky
úspěch nepřinesou.
Jednou se cítil vyřazen
ten, podruhý ten,

během zkoušek stále něco bylo na úkor jiného, jakési strkání se a přetahování... Přemýšleli jsme proč to tak je? Co tam chybí? A přišlo to! Naprosto jednoduchá a zásadní věc: vztah lásky. Pokud mezi námi bude proudit jednota, pokoj, radost a láska, půjde to a bude to ono! Pokud budeme sebelepší muzikanti, bez vzájemného vztahu, nepůjde to a nemá smysl hrát. Našli jsme to! A teď už jen maličkost, zrealizovat toto společně s lidmi s postižením. Vytvořit zcela originální kapelku originálních lidí, kteří se prostě a jednoduše mají rádi. Rádi společně hrají a tuto radost si nechtějí nechávat jen pro sebe, ale rozdávat ji do světa. Kapelku, ve které není poznat, kdo je vlastně kdo...

Když jsme konečně přišli na tuto nejpodstatnější věc, vzpomněla jsem si, co mi poslal jednou po našem vystoupení v Brodě náš kamarád, moudrý to Jirka právník. Musela jsem zalézt do staré mailové pošty a vrátit se k tomu, co mi napsal.

A až nyní, po delší době, mi plně došlo, že on tenkrát zachytil celou podstatu naší kapely. O čem vlastně je. Je o duchu, který je živý a přítomný mezi námi. Je svobodný a vane si, kam sám uzná za vhodné. Dotýká se srdcí lidí, kterých se potřebuje

dotknout. A my jsme jen jeho prostředníci. My jsme až Ti druhí. A pochopili jsme, že až ztratíme tohoto ducha, nemá smysl, abychom dál hráli.

Na závěr něco ze slov našeho hudebního kritika Jirky:

Pozoroval jsem Vás všechny - snažil se vpíjet do Vašich očí, gest, mimiky a pak také vpíjet to neuchopitelné, co se v takové chvíli rozhostí v prostoru - za sebe - naprostá pecka - prostor naplněný láskou, která nemohla nikoho z přítomných nepoznamenat. Forma a prostředky, jak ji zpřítomňujete a způsobíte, že je přímo hmatatelná, to je kapitola sama pro sebe. Pozoroval jsem, jak jste doslova zářili. Nemyslím úsměv, oči, gesta a vůbec, ne, z Vás šlo neuvěřitelně podivuhodně, krásné světlo. Tak mě napadl starý příběh o jednom nic nemajícím, ale lásky plném muži, kterému Hospodin, za jeho rozdávanou lásku nabídl možnost konat zázraky. Muž to rozhodně odmítl, neboť sama dávaná láska je největší zázrak. Trochu se pak s Hospodinem dohadovali a muž nakonec couvl a řekl: „Tak jo, ale at' je dělá můj stín za mnou, abych to neviděl.“

bn

Hmotné a duchovní stavby

Největší stavební událostí roku je proměna polozborceného aperátu, budovy bývalých lázní. Do června jsme se mohli pyšnit úžasnou zříceninou, na kterou se chodili dívat pamětníci, kteří soustrastně pokyvovali hlavou a říkali, že nic není věčné a zříceniny se musí bourat. I my jsme prožívali velká dilemata. Zbourat nebo nezbourat? I názory hlav pomazaných a odborných se výrazně lišily. Jeden odborník tvrdil: zbourat nebo to na Vás spadne. Druhý říkal: nebourat, to už dneska nikdo nepostaví,... a tak stále dokolečka. Mnoho komisí, delegací a zvědavců navštívilo polorozpadlou budovu. Vodili jsme sem dlouhou dobu ty procesí a čekali, jak to vlastně všechno dopadne. Spadne dům nebo se zachrání? Seženeme potřebné finance na opravu? Neměli bychom těžce získané peníze raději investovat do něčeho nového? Najde se blázen, který se do opravy této ruiny pustí? Kdo si to vezme celé na triko? A tak jako vždycky, jsme jen zdáli pozorovali, jak se kolem nás rozhoduje o zřícenině, a čekali, jak to celé dopadne. Cesta byla dlouhá a krkolomná. Když se konečně architekti, statici a různě různí odborníci sjednotili na postupu, našel se i ten blázen, který se do opravy pustil. Začaly se podpírat klenby, starými traversami se zvenku zpevnil celý dům, aby se nerozpadl. Pak začaly přijíždět auta plná betonu a ten se začal lít na půdu. Práce naplno začaly. Dům se postupně dál rozebíral, po kouskách ubourával, a když se za dost dramatických okolností podařila sundat střecha, zřícenina se proměnila na protiatomový bunkr. A pochybností kupodivu s rozjetou stavbou nebylo, ale začaly se přímo množit. A začaly se množit také vícepráce, a s tím úměrně stoupající náklady...

Celou dobu, kdy probíhala stavba vnější, mohli jsme pozorovat, jak zároveň vypadá ta „stavba duchovní“, která probíhala současně, jen nebyla tak vidět. Sváděli jsme boj s velkými pochybnostmi a protivenstvími, boj s důvěrou v lidi a v sebe samé. Ale stavba pokračovala, a tak jsme v tom rozjetém vlaku jeli dál. Během workcampu francouzských dobrovolníků, kteří u nás byli na třítydenní praxi a pomáhali i s pracemi na Aperátě, jsme zažili zázrak. Když mladí zedníci začali otloukat omítky a zbourali dvě příčné zdi, objevili jsme ukrytý poklad. Uprostřed místnosti se objevil pod nánosem omítek krásný sloup, který byl podepřen velkým kamenem. Tento nosný kámen, podpírající celou ruinu, byl puklý. Před očima jsme měli zřetelný symbol naší vnitřní „popraskanosti“. Viděli jsme, jak Bůh drží v rukách naše pochybnosti, naši slabost, počítá s námi a dál staví své dílo. Na naší křehkosti a zranitelnosti. A tak se toto nejkřehčí místo celého Aperátu stalo srdcem nejen domu, ale celé modletínské komunity.

Je úžasné moci na vlastní oči vidět, jak ruku v ruce probíhá současně stavba hmotná a stavba duchovní. Jedno bez druhého prostě nejde, alespoň ne v našem případě. A stavba dál pokračuje. Opět musí přijít odborníci a radit se, jak uzdravit a uschopnit toto porušené místo, aby bylo funkční. Pak musí přijít ti, kteří toto místo opraví. A pak ti, kteří dům dostaví. A pak lidé, kteří jej zabydlí. Je před námi ještě dlouhá cesta. Čas pro opravování nejen nosného kamene, ale hlavně čas pro opravování našich niter. Všichni potřebujeme, aby v nás tepalo živé srdce naplněné láskou, přátelstvím a společnou prací...

Stavíme, opravujeme, bouráme

Aperát

Přesto, že oprava Aperátu již hodně poskočila, další práce nás ještě čekají. Přes zimu plánujeme udělat omítky a podlahy v obou místnostech nově zrekonstruované budovy, abychom je již mohli začít používat. V současné době připravují architekti projektovou dokumentaci na dostavbu a dokončení aperátu, kterou budeme postupně realizovat.

Fara

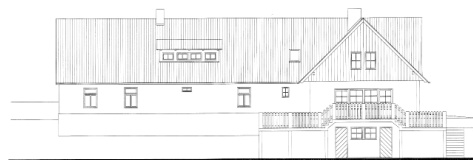
Letos jsme postavili novou opěrnou zed' s kamenným schodištěm za farou, a také velkou terasu. Užívali jsme ji celé léto, jedli jsme zde, odpočívali, setkávali se,... stala se nám až do pozdního podzimu druhým obývacím. V příštím roce bychom rádi dokončili celkovou rekonstrukci fary, opravili krovy, položili novou střešní krytinu. Potřebujeme v podkroví vybudovat pokojíky, abychom zde mohli ubytovat další lidi s postižením.

Roubenka

Další důležitou stavbou letošního roku se stala klasická roubenka, kterou pod dohledem místního tesaře J. Lefflera začali stavět francouzští dobrovolníci z Archy. Stavbu roubenky dokončila naše nová pracovní parta. Během zimy bychom chtěli dodělat dřevěné lísy, abychom v příštím roce již mohli sušit ovoce.

Pekárna

Od ledna bychom rádi začali s celkovou rekonstrukcí a dostavbou objektu bývalé pekárny. Chtěli bychom zde postavit původní pekárnu, ve které bychom chtěli péct chleba, vybudovat tkalcovskou dílnu, místnost pro setkávání, malé pohostinství s občerstvením pro kolemjdoucí a ubytování pro příležitostné návštěvníky.

pohled severní 1:100

pohled východní 1:100

V letošním roce se nám podařily zrealizovat i jiné menší stavby a terénní úpravy. Postavili jsme nový plot kolem areálu směrem do návsi, postavili jsme kamennou zeď pod parkovištěm, upravili terén na přední zahradě a začali jsme zde na podzim připravovat záhony pro zeleninu. Vysázeli jsme také spoustu ovocných stromů do sadu a keřů v celém areálu.

Finanční prostředky, z kterých hradíme menší i větší stavby, získáváme z grantů větších (EU), z grantů malých nadací, z finančních prostředků malých i velkých dárců a z darů v podobě materiálu. Vydatně nám také pomáhají dobrovolníci firemní, ale i mladí dobrovolníci a studenti z různých škol. I když získávání finančních prostředků vypadá velmi jednoduše, ve skutečnosti tomu tak není. Něco o tom ví Jana, naše projektová manažerka a Olda, fundraiser:

Já a projekty aneb těžká role projektového manažera!

Já a projekty? Co bych vám tak k tomu řekla... Jsou projekty, které jsou napsány během chvilky a naopak projekty nad kterými strávím spousty času, energie a musím podat i fyzický výkon při běhu na poštu za minutu šest. To potom věta typu: „S politováním Vám musíme oznámit, že výběrová komise dala přednost projektu jinému“ nebo: „Projekt je velmi kvalitní a splňuje podmínky poskytnutí grantu, ale nebyl podpořen pro nedostatek finančních prostředků“, opravdu moc nepotěší. Na závěr většinou nechybí nějaká povzbuzující větička jako např.: „Velmi oceňujeme Váš projektový záměr a věříme, že se Vám podaří nalézt cestu k uskutečnění Vašeho projektu“. Mnohem víc potěší věta: „S radostí Vám oznamujeme, že Váš projekt byl vybrán výběrovou komisí a bude podpořen“. Někdo by si nyní mohl myslet, že tím to končí, ale tím to spíš začíná... Fáze realizace projektu není vždy tak snadná, protože se někdy (musím podotknout, že ne záměrně) řídíme heslem: „Proč dělat něco jednoduše, když to jde složitě“. Teprve po úspěšném vyúčtování projektu se můžeme s účetní Jarmilkou začít radovat. Výsledek projektu je pokaždé velkou motivací pro realizaci dalších projektů.

Co říci závěrem? Musíme věřit, že se nám podaří sehnat dostatek finančních prostředků a uskutečnit všechny naše projektové záměry!

Jana Blažková

Já a získávání finančních prostředků

Když jsem poprvé viděl na vlastní oči název pracovní pozice „fundraiser“, měl jsem neodbytný pocit, že jde o zastrašování případných zájemců a že to má něco společného s deratizací. Až po důkladném rozboru a překladu daného výrazu jsem pochopil, že bych měl pro Benediktus hledat zdroje, a to hlavně finanční. V každodenní praxi je to neustálý styk s lidmi, a kolik človíčků na světě, tolik originálních osobností. Prostě „každý jsme nějaký“, jak už jsem někde zaslechl a vy určitě také. V této práci zažijete všechny formy radosti i pocit naprosté nemohoucnosti a marnosti. Jde jen o to, na kterou z těch osobností zrovna narazíte.

Musím zůstat vlídným i v momentu, kdy mi oslovený podnikatel řekne zcela jednoznačně „z nás žádný peníze nedostanete!“. Naštěstí existují i ti druzí: otevření, připravení pomoci dobré myšlenky a lidem s postižením. Ti, kteří se často stávají našimi

přáteli a pomocníky. V dnešní době, plné lidské malosti a konzumu, není lehké v lidech oživovat prvky solidarity a vzájemnosti, ale věřím, že se nám to podaří. A že s úsměvem jde všechno lépe!

Olda Milt

Jak nás můžete podpořit?

Zašlete dárcovskou SMS ve tvaru: **DMS ARCHAMODLETIN** na číslo: 87777. Cena jedné SMS je 30 Kč

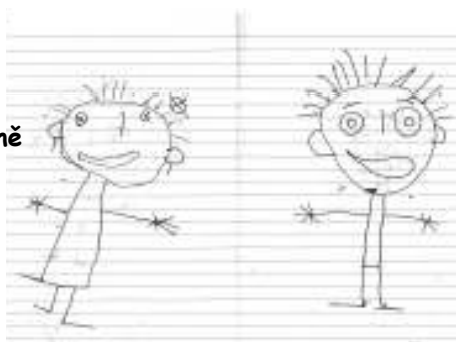
Pokud chcete přispívat 1x měsíčně po dobu 1 roku, zašlete DMS ve tvaru: **DMS ROK ARCHAMODLETIN** na číslo: 87777.

Archa Modletín je projekt, který je určen k vybudování komunitního centra nejen pro lidi s mentálním postižením. Součástí komunitního centra bude chráněné bydlení pro lidi s mentálním postižením a sociálně terapeutické dílny (dílna na zpracování vlny, tkaní, dílna na zpracování dřeva,...).

Můžete také přispět na účet veřejné sbírky: 229385914/0300

Plánujeme

- ♥ **Pašije – divadelní hra pod širým nebem**
31.3. 2012 se západem slunce v Chotěboři u kaple
Sv. Anny
- ♥ **Workcamp na Modletíně s francouzskou komunitou Caillou Blanc**
červen 2012
- ♥ **Pout' ke Svaté Anně na Modletíně**
29. 7. 2012
- ♥ **Svatováclavské slavnosti na Modletíně**
28. 9. 2012
- ♥ **Živý Betlém na Modletíně**
vánoce 2012

Vydáváme

- **Vydali jsme pro Vás kalendář na rok 2012**

- **Knížka o dobrovolnictví**

Setkání s ...

Je podzimní dlouhý podvečer, už vlastně skoro zimní. Tma nás provází už od 17h. V těchto ročních časech si přímo nelibuji, asi jsem přeci jen spíše letní outdoorový typ. Dobojujeme tedy další den - co nevidět uklidíme rozházené Lego, vláčkodráhu i kostky - a jdeme s mým 2 letým drakem objevovat krásy vodních sportů do vany. Lumpáčíme také při večeri a zanedlouho už je ticho a vedle v pokojíčku David sladce spí.

Probouzím notebook, nedávno uspaný po tradičním večerním sledování Krtka. Otevírám oblíbený odkaz www.benediktus.org a automaticky odklikávám na verzi CZ. Hltám nové zprávičky a otevírám fotečky. Jsem jedním z nováčků přátel Benediktu, který sympatizuje, přimlouvá se, smeká i hledá, jak se Benediktu přiblížit. Znovu a znovu se snažím rozklíčovat tajemství společenství, komunity, přijetí, které můžete v Modletíně ochutnat. Vzdávám to, je to prostě jedno z tajemství. Přes vzdálenost 100 km od mého bydliště do Modletína tam mám kus srdce. Znáte ten pocit?

V protějším domě už zase v okně blikají - ty nevkusné řvavě blikavé žárovničky, ze kterých jde hlava kolem. Připomínají: advent je už zde, blikáme! Zatahuji žaluzie. Užívám si nově

klidu šera a ticha bez kolovrátku koled v nákupním centru. Zavírám oči a představuji si, jaká je v Modletíně tma, zima i ticho a vidím ty osvětlené tváře zcela jiným Světlem, cítím teplo domova a zřetelně slyším krásný zpěv...

Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzříme tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne. 1. Korintským 13:12

P.S. A teď už spí i Windows 7 a já listuji připraveným kalendářem Maličkosti 2012. Do obrazu mého života právě zapadl další puzzle. O něco víc vím kdo je On a kdo jsem já. Mé srdce se právě dotklo komnaty Maličkostí, kterou můžu s Vámi otvírat. Díky za to!

Pavla Habrdová

Foto: Alena Štěpánová

Pavla žije se svým mužem a synem v Praze. Víme o sobě už nějaký čas. Viděli jsme se jen dvakrát. Přesto jsme spojeni na dálku silným poutem. Pavla se za nás pravidelně modlí. Za naši práci, za to, co nejvíce potřebujeme. Sleduje naše stránky, my jí posíláme aktuality nebo jí prostě zavoláme, co se zase na nás řítí a ať se modlí. A to je pro nás pocit jistoty. Nejsme na to sami. Někdo konkrétní se za nás modlí, za naše lidičky, každodenní práci, naše stavby i za naše životy. Díky, Pavlo.

RJ

Obnovujeme řemesla

Sušení ovoce

- řemeslo s výrazným podílem ruční práce

Historie

V ovocnářsky rozvinutých oblastech sušírny nahradily sušení v obytných jizbách, kde se ovoce sušovalo v chlebových pecích či pod stropem. Větší úrody ovoce, zejména švestek, si vyžádaly vznik sušíren, ve kterých zvýšení sušicí teploty zkrátilo dobu sušení a zvýšilo jeho účinnost.

Pokud bychom v České republice hledali oblasti, kde má sušení ovoce nejsilnější kořeny, významné místo by mezi nimi zaujímala východní Morava. Slovácko a Valašsko představovalo z historického hlediska regiony, kde bylo sušení ovoce nejrozšířenější a spolu s Podkrkonoším a okolím Litoměřic o nich můžeme hovořit jako o „sušírenských komorách“ českých zemí.

Nejstarším dokladem o sušírně ovoce na Moravě je zápis z Krevní knihy městečka Bojkovic o sušírně v Komni z roku 1651. Sušení ovoce na Moravě dospělo k největšímu rozkvětu v 2. polovině 19. století, přičemž si uchovalo domácí charakter. Jen ve vizovickém okrese bylo na počátku 20. století 800 selských sušíren ovoce. Sušené ovoce, zejména „trnky“ byly rozšířeným obchodním artiklem, který městští kupci odváželi do okolních moravských měst, ale též do Prešpurka, Vídně či Polska.

Příčinou zániku silné tradice sušení ovoce bylo ovládnutí trhu bosenskou švestkou, k němuž došlo na konci 19. století. Přesto se na východní Moravě ovoce vydatně sušilo až do padesátých let 20. století, kdy téměř definitivní zánik domácích sušíren

způsobila kolektivizace. Během devadesátých let se v regionu zase začínají objevovat sušírny, kde se suší ovoce jak pro komerční využití, tak pro domácí potřebu.

Stavba tradiční sušírny ovoce, moštárny a povidlárny na Modletíně

Během letošního roku se nám na Modletíně podařila postavit tradiční roubenka, ve které bude sušárna ovoce, moštárna a povidlárna.

Díky této sušírně chceme:

- užitečně **zhodnotit ovoce** z početných místních sadů a zahrad, a to tradičním způsobem na principu starých zkušeností, díky čemuž se v ovoci přirozeně zachovávají vitamíny, enzymy a minerály;
- zprovoznit **služby** sušení, moštování ovoce a vaření povidel, a tím rozšířit služby v obci a napomoci zlepšovat pospolitost lidí v obci;
- vytvořit zázemí pro **setkání lidí s postižením s ostatními lidmi** při společném zpracovávání ovoce, a tím pomoci jejich integraci do společnosti;
- obnovit a zachovat užitečnou **tradici**, pro zdejší kraj typickou již několik staletí;
- využívat sušírnu **jako ukázkou** tradičního způsobu zpracování ovoce, a to jak při pořádaných oslavách a akcích, dále také při školních exkurzích, pro turisty;

Stavba sušírny

Koreček. Nad tesařskými pracemi dohlížel místní tesař Jaroslav Leffler. Na stavbě se podíleli francouzští dobrovolníci z komunity Caillou Blanc, společně s našimi dobrovolníky a lidmi s postižením.

Stavbu dokončovali zaměstnanci naší nové údržbové dílny. Topeniště s komínem stavěl Ivan Žáček.

Inspirovali jsme se sušírnou, která je umístěna ve skanzenu Veselý kopec a sušírnou v Hostětíně, na Moravsko-Slovenském pomezí. Samotnou stavbu navrhl architekt Tomáš

Krátká úvaha na zadané téma

Moje cesta do Benediktu

Při hledání práce se většinou hledí jen na to, jaké má člověk vzdělání a jestli ho ta práce bude bavit. Já však kladla důraz na to, aby byla smysluplná a obohacovala mě.

Když jsem podávala žádost do Benediktu, ani ve snu by mě nenapadlo, že budu vybraná a budu tu jednou pracovat.

Už z dřívějška jsem znala pár lidí, kteří tu pracovali a byli zde spokojeni. Dodnes tu v „odlehčovačce“ dělá moje kamarádka Marta z autoškoly. A za to jsem také ráda, protože nás to jistým způsobem sblížilo. I nový sociální pracovník Kája je můj starý známý. ☺

S lidmi s postižením jsem se setkala již při praxích na škole, takže to pro mě nebylo novinkou. Co však pro mě bylo nové? Spousta lidí, věcí a pohledů. Způsob přijetí, radost z mé přítomnosti, radost z každého pohlázení a objetí. Po prvním pracovním dni jsem se těšila na ten další. Tihle lidé umí rozdávat. neuvěřitelnou radost. Možná právě proto se o nich říká, že jsou „jinak obdarováni“.

V Benediktu jsem koordinátorkou dobrovolníků a pracovnící v sociálních službách (v odlehčovací službě) asi měsíc. Za tu dobu jsem organizovala pár veřejných sbírek, nějakou tu přednášku pro školy, „víkendovku“. Hlavně jsem měla možnost se s těmito lidmi sdílet, pracovat a vyrábět s nimi různé výrobky.

Tahle práce se stala mým obdarováním. Jsem vděčná, že tu mohu být a pomáhat lidem s postižením.

Mája Nevolová

Pohled odjinud

Pohlazení po duši

Že byste ho taky potřebovali? Ani se nedivím, v téhle hektické době ho asi potřebuje každý. A kam si pro něj máte jít? Do divadla, na koncert či na pěknou výstavu? To jistě. A co třeba do Benediktu, občanského sdružení pro lidi s postižením? Já a moje rodina si tam pro to pohlazení jezdíme alespoň třikrát do roka.

A teď od začátku. Kde jsme my, Žďáráci, přišli k Benediktu z Chotěboře?

Já učím na střední škole ve Žďáře nad Sázavou a jednoho podzimního dne, před dvěma lety, mne v telefonu oslovil příjemný hlas. Požádal mě, zda bychom se studenty neuspořádali sbírku pro Benediktus Chotěboř a v náznaku mně ten hlas vysvětlil, o co jde.

Když můžeme, tak pomůžeme. Domluvili jsme se se studenty, že do toho půjdeme. Ten příjemný hlas patřil Radce, jedné z hlavních postav Benediktu. Radka dokonce přijela k nám do školy a přivezla s sebou Lucku, jednu z klientek. Trochu jsem se v podvědomí bála, jak budou studenti reagovat, ale bylo to bezprostřední a příjemné.

Sbírku jsme uskutečnili a ve mně zůstal ten pěkný pocit ze setkání s lidmi, kteří vědí, co dělají a proč to dělají.

Pak následovalo pozvání studentů do domečku Benediktu v Chotěboři. Věřili byste tomu, že jsme si fotky z této návštěvy prohlíželi nedávno se studenty na stužkovacím večíрку? A pak, že jsou dnes mladí lidé neteční ke svému okolí...

Tam v domečku u kostela v Chotěboři jsme měli

možnost vidět, kolik fantazie se skrývá v těch zdánlivě „nepoužitelných“ lidech s postižením. S jakou vervou se pouští do každé tvůrčí práce, ať je to keramika, malování nebo tkaní. Mají dokonce i svou kapelu s krásným názvem Benebend.

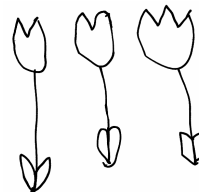
Při naší návštěvě jsme dostali první pozvání na kulturní akci sdružení. Byl to „živý Betlém“ na Modletině. Říkali jsme si s rodinou, proč to nezkusit. Nám vůbec nevaďí převléknout se do kostýmů a něco hrát. Jeli jsme tam a nic nečekali. Nadchlo nás už prostředí zrekonstruované fary. Dýchlo na nás přátelskou a útulnou atmosférou. Seznámili jsme se s Blankou, duší celého Benediktu. Ta s nesmírným klidem, zaujetím a jasnou vizí vedla ty zkušenější i nás nezkušené a k nám všem se samozřejmě přidávali lidé s postižením. Všichni jsme bez jakéhokoliv stresu nazkoušeli celý „živý Betlém“. A odtud jsme si poprvé odnášeli to opravdu skutečné prožití svátků vánočních s pohlazením po duši. To pohlazení nás provázelo ještě dlouho.

A následovaly Pašijové hry, Svatováclavské slavnosti. A atmosféra byla vždycky stejná. Klid, příjemní a usměvaví lidé a plně prožitý zážitek, po kterém Vám stopa na duši určitě zůstane.

Tak neváhejte Vy, co jste na společných akcích Benediktu ještě nebyli, i Vy, kteří chodíte pravidelně. Přijďte se alespoň podívat a nebo přijďte přímo mezi zaměstnance Benediktu, mezi lidi s postižením, mezi dobrovolníky. Potkáte se tu s těmi, kteří vědí, co dělají a proč to dělají a dělají to naplno, s láskou a porozuměním.

Pro to pohlazení na duši to stojí, ne?

Jana Rosecká, profesorka školy ekonomiky a cestovního ruchu Žďár nad Sázavou

Zprávy ze zahraničí

Jupíííííííííí do Bejrútu.... Hups nakonec do MADRIDU :) aneb Prefondation meeting in Madrid

Začalo to telefonátem :) „Potřebuju překladatele, jinak nejedu“ „Blani, seš si jistá, že v Bejrútu se mluví francouzsky?“ „Jasně“ „No tak jo :) Jedem“ (rozhovor byl delší, ale není potřeba nudit detaily).

Poté, co jsme si obě nechaly udělat nový pas, vzhledem k tomu, že nás přes hranice Libanonu nepustí s razítkem Izraele, bylo setkání z důvodu špatné politické situace zrušeno.

Otočilo se pár měsíců a Blanka volá znovu, ne Bejrút, ale Madrid. Jupíííííííííí nikdy jsem tam nebyla.

Pak přišly trochu obavy, nikdy jsem nikomu nepřekládala, budu toho vůbec schopná? Francouzsky mluvím, anglicky se domluví, ale překládat není jen tak. No co už.. Blanka se zeptala mě, tak asi ví, co dělá :) nebo prostě nikdo jiný neměl čas, ať to bylo, jak chce, řekla jsem, že pojedu.

Koupila jsem co nejlevnější letenky, které čirou náhodou směřovaly nejdříve na Mallorcu. Začala jsem se těšit.

V den D jsme se potkaly asi ve dvě ráno na jedné neidentifikovatelné křižovatce kousek za Brnem po cestě na Vídeň. Na letiště jsme dojely včas a už okolo šesté ráno jsme seděly v letadle. V té chvíli nebylo nic krásnějšího než východ slunce nad Mallorcou. „Blani, nezůstaneme tady? Moře, slunce, klid..“ Ne, nezůstaly jsme, poslušně jsme nasedly do letadla do Madridu, měly jsme přece povinnosti, navíc nás budou čekat.

Nečekali nás :) letadlo mělo skoro hodinu zpoždění. Vydaly jsme se tedy objevovat město Madrid, vlakové nádraží podobné rajské zahradě, zdánlivě nepřekonatelný turniket v metru, neprobádané ulice, na nich spoooustu Španělů, potkaly

jíme i puntíkováného Mickey Mouse a pána bez hlavy. Dopřály jsme si také ochutnávku oliv ve zdejší tržnici s pohárem vína.

Protože se blížil večer, dostihla nás odpovědnost a začaly jsme zjišťovat, kam bychom se měly vydat, abychom zdárně splnily misi, kvůli které jsme přijely. Je nutno říct, že jsme neměly na nikoho kontakt (ještě, že existují mobily, a tak jsme si napsaly na Modletín, aby nám poslali nějakou adresu, na kterou se máme dostavit). Po malých komunikačních manévrech a cestě metrem na předměstí Madridu jsme dojely jako poslední ze všech, pozdě v noci, na místo :) a šly jsme hned do hajan, zítra nás přece čeká velký den (a jak říká Blanka, cituji „meeting, meeting, meeting“).

Ráno u snídani nás čekalo příjemné setkání se zajímavými lidmi, ze všech koutů světa, se kterými jsme strávily následující čtyři dny.

První den jsme začali povídáním o tom, proč vlastně založit Archu, jaké je její poslání, její hodnoty. Po přednášce jsme se sešli v malých skupinkách, kde jsme měli možnost více se poznat a společně sdílet nejen skrze modlitbu, ale i naše vlastní příběhy. Před obědem jsme poslouchali, co spojuje všechny Archy i přesto, že je najdeme v různých koutech světa, aneb jaká je „identita Archy“. Následoval oběd. Španělská dobrota doprovázená vínem a živou mezinárodní konverzací (trošku mě z ní třeštila hlava... angličtina, francouzština, čeština ..a ještě stíhat baštit :), ale bylo to moc fajn. Po obědě jsme měli možnost si trochu odpočinout a odpoledne jsme se od skoro každého přítomného dozvěděli

něco málo o komunitách, které si prošlapávají cestičku k archovním strukturám. Ten den se dostalo i na nás :) Originálně a opravdově jsme představily Benediktus v České republice s promítanou prezentací, a to, co v něm žijeme. Poslední vstup tohoto dne byl věnován Španělsku, jeho historii a kultuře. Potom jsme společně povečeřeli a den jsme zakončili ochutnáváním dobrot z celého světa, které každý z nás přítomných měl za úkol přivést ze svého domova... A hurá do postýlky.

Druhý den jsme mluvili o duchovním životě komunit a po krátké přestávce dostali prostor ti z nás, kteří o svém společenství nevykládali předcházející den. Na konci dopoledne jsme pronikli do tajemství skrývajících se pod slovy kulturace a akulturace (velmi jednoduše řečeno... jak spojit myšlenku Archy s kulturou společnosti, ve které má Archa vzniknout). Po velmi konverzačním obědě :) jsem měli chvíli na vydechnutí a směle jsme se pustili do objevování španělské charity, jakožto nearchovní organizace, která je však živou součástí španělské kultury. Potom se dostali ke slovu ti, kteří ještě nepředstavili své komunity. Na závěr tohoto dne, obohacení o všechno vyslovené, jsme se všichni začali těšit na procházku a večeři v centru večerního Madridu .. akulturace na vlastní kůži. Naneštěstí začalo pršet a věřte nevěřte, neměli jsme se jak do Madridu dostat, protože město bylo pod vodou (teda Španělé ten pocit měli a my jsme na nich byli tak trochu závislí ;) a tak jsme se vydali objevovat periferii po vlastních nožkách. Stálo to za to, nejen centrum města je centrum dění.

Třetí den se nesl v podobném duchu jako ty předchozí: meeting, meeting, meeting, ale i modlitba a čas strávený ve

společnosti zajímavých lidí. Všechny přednášky navazovaly a dostávaly smysl, ke kulturaci a akulturaci se přidalo slovíčko inkulturace a spousta jiných. Měli jsme čas diskutovat, poznávat jiné světy prostřednictvím setkání s lidmi z celého světa. A setkání to byla skutečně světová! Seznámili jsme se zástupci Archy ze Španělska, Polska, Argentiny, Austrálie, Rakouska, Belgie, Chorvatska, Pobřeží Slonoviny, Francie, Libanonu, Německa, Itálie, Japonska, Spojeného Království, Keni, Nového Zélandu, Dominikánské Republiky, Senegalu, Slovinska, Sýrie, Spojených Států Amerických a Zimbabwe (snad jsem na nikoho nezapomněla). Moudrý stařec Jean Vanier by řekl „Toute personne est une histoire sacrée... každý člověk je posvátný příběh“ a měl by úplnou pravdu. Večer jsme dostali požehnání a malý dáreček na cestu. Následující den už byl v duchu odjezdů, každý se vydal do svého koutu světa.

No a my s Blankou? Když jsme se konečně rozloučily (a že to trvalo, protože každého jsme zvaly k nám na Modletín a hlavně domlouvaly jsme si návštěvy po celém světě), utíkaly jsme využít toho maličko času, co nám zbývalo před odletem na Mallorcu. Musely jsme stihnout kafičko a posedět v úžasné kavárničce, dárečky, vidět co jsme neviděly, ochutnat, co jsme neochutnaly, vyfotit, co jsme nevyfotily ... Mimochodem ani tentokrát jsme na prosluněném ostrově nezůstaly a spořádaně jsme přesedly do letadla na Vídeň. Předtím jsme ovšem ještě na tomto ostrově stihly sníst sklenici oliv a hlavně, Blanka mě naučila uprostřed letištní haly pojmenovávat některé věci pravým jménem, a dokonce jsme neztratily ani jedno z našich zavazadel. Vídeňské letiště jsme

privítaly se záchvatem smíchu, a tak jsme hrdě mohly prohlásit: „Mise byla splněna!“

Kristýna Vaňková

Jen tak ...

Matoušovi už je rok!

Co to znamená, když se někdo narodí do

Benediktu?

Tak hlavně: v momentě má vskutku velkou rodinu. Má tolik tet a strejdů, že by mu to mohli jiní závidět. A ještě neobyčejných. Jsou to strejdové, jako třeba strejda Lád'a, který se významně baví s maminkou o krmení novorozence a podotýká, „kolení, kolení, to je pěkně těžký!“ Nebo třeba strejda Tomáš, který mu donese velkou tašku hraček a knížek, co kdysi sám dostal. A všichni ho hlídají, jestli spí v kočárku a hned hlásí, že se probudil. A jak rádi jezdí s kočárkem! Ale nejsou to jen české tety a strejdové, na rukou ho nosí třeba Cecille, Hervé, Jo, Justine, Marine a nespočet dalších úžasně obdarovaných lidí. Dále to znamená, že se skoro od narození účastní nejrozličnějších mezinárodních meetingů! Že vítá zahraniční hosty na letišti, se strejdou Karlem se pracovně setkává v Malostranské besedě a s polskou tetou Baškou jezdí na důležitá jednání. Myslím, že má vskutku štěstí! Nemí přece samozřejmostí být součástí tak velké rodiny.

„Nad kočárkem“

Veselá příhoda o tom, kterak ke psům na Modletíně jsme přišli

Jsme tam duše vesměs citlivé a snažíme se všem dělat pomyšlení. A tak...Když jsme jednou workemovali v bretaňské Arše, náš Lád'a se tam zamiloval. Do černé fenky labradora. Bylo to tak vážné, že dokonce brečel, když se s ní musel loučit. A na cestu domů si pořídil vlastní neviditelnou fenku. Tu s láskou venčil, krmil a ona mu na oplátku (pořád během cesty domů) vyvedla hromádku chlupatých štěňátek, radost pohledět. A když hraní na pejsky neskončilo ani doma a pořád jsme slyšeli povely vztahující se k imaginárním psům, jako sednííííí, k nozéééé, přinééééé, řekli jsme si, no nic, musíme pořádně psa. Ostatně ke každé správné komunitě pes patří. Teď jsme se v tom ještě utvrdili v Bretani. A to je nějaká komunita!

Seženeme psa. Ale jakýho? No, aby se hodil k dětem, nikoho nekousl, byl pěkný. Retrívvr! Ten přece vodí i nevidomé! Hurááá. Nakoupili jsme psa prvního. A aby mu nebylo smutno, a taky protože často odjížděl, potřebovali jsme dalšího, kterej bude jen modletínskej. A notabene budeme ještě lepčí komunita než ve Francii! Koupili jsme psa druhého. Tentokrát značně menšího, už jsme měli nějaké zkušenosti s velikostí psů.

Na jaře konečně přijeli z Bretaně. Sám velký šéf Bertrand a pár dalších důležitých lidiček, abychom domluvili letní workemp. Naši pejsci nás během všech jednání neopouštěli. Všude se motali, škemrali o jídlo a tak dále. Francouzi si jich nevsímalí. Poslední den jsme společně snídali, smáli se, plánovali. A tu jsme si vzpomněli na

pejsky. Tak jsme se ptali, co že pejškům říkají a ujišťovali jsme je, jak jsou přínosem pro komunitu. Hlavně pro děcka. Oni jen tak přikyvovali. Tak jsme jim vyprávěli o Lád'ovi a jeho lásce k jejich černé labradorce a optali jsme se jich, jak se jí daří. Všichni nasadili nechápavý výraz. Na což jsme ostatně zvyklí a přisuzovali jsme to naší nedobré angličtině. A dotaz jsme zopakovali. Po chvíli zareagoval Bertrand. Jo, ten černej pes, ten je sousedů. My žádnýho psa nemáme a nikdy jsme neměli... Ticho. Cože?? Nevadí. My prostě v komunitě psy máme!

RJ

Nou-hau Benediktu

V minulém čísle jsme psali něco o tom, co pro nás znamená společná radost a společný smích. Zaujal nás proto tento úryvek:

Smát se společně představuje jakýsi vyšší stupeň komunikace. Je to něco, co jde nad dívání z očí do očí, nad dotyky, nad pouhou směnu příjemných podnětů, nad vnímání a rozumění skutečnosti. Tady jde o vzájemnost na vyšší úrovni, o vzájemné sdílení radosti, o snahu jeden druhému udělat zábavu, příjemnost, jde o odpoutání od skutečnosti.

Smích je kořením Beneživotu

Dělat a vnímat zábavu, produkovat legraci a těšit se z ní znamená vzájemnost a jakousi souradost. Humor a legrace nejsou nic autistického. Jsou chováním společenským s kladným citovým nábojem a jako takové jsou totiž silou, která přispívá k soudržnosti, k sounáležitosti, k budování společenství. Věřte nebo nevěřte, ale já věřím, že humor a legrace jsou podmínkou pro přežití rodiny, tlupy, národního společenství, lidstva. Je to v nás, v lidech. Jinak bychom lidmi nebyli! Když se smějeme, až se za břicho popadáme, nemyslíme na to, co bude zítra. Jsme teď tady a je nám pozoruhodně dobře.

Zdeněk Matějček, Co děti nejvíce potřebují

Smích a každodenní prožívání starostí i radostí se nám zjevuje v maličkostech. Zažíváme humorné situace s „děčkama“, které jsou často nepřenositelné na papír, protože ten nemůže zachytit atmosféru, dialekt, přízvuk. Tak alespoň malý odlesk toho, co žijeme:

Blanka je na týdenních exerciciích v klášteře. Monika, Vlád'a, Tomáš a Lucka se večer modlí. Taky za Blanku. Lád'a: „Blanka už spí.“ Monika: „Ne, ta se modlí...“ Lád'a: „Jo, s chlapama...“

Vlastík: „Moni, bojíš se pavouků?“

Monika: „Ne, už jsem ho taky viděla.“

Lád'a v keramické dílně namáčí zvonečky do glazury, až mu tam jeden spadne. Lád'a se nakloní nad kýbl, zkoumavě se nad něj nakloní a říká: „Kam šel, kam šel, buzerant jeden?“

Vlád'a a Blanka:

Blanka: „Lád'o, vstávej!“

Vlád'a: „Nech toho, ty ženská jedna...“

Blanka: „Proč mě říkáš ženská?“

Vlád'a: „Ty seš ženská a já mužskej.“

Blanka: „A v tom je nějaký rozdíl?“

Vlád'a: „Jo, učili jsme se ve škole.“

Blanka: „A jaký rozdíl v tom je?“

Vlád'a: „Máš pěkný nohy...“

Vlád'a: „Chodit chci s tebou.“

Monika: „Proč?“

Vláda: „Máš hezkýho psa.“

Vašek veze kluky do Chotěboře. Vedle něj sedí Tomáš a říká: „Vašku, ty se na mě budeš zlobit...“ *chvíle ticha ...* „Já si prdnu...“

Půlnoční rozhovor s polskou koordinátorkou po celodenním mítingu, při kterém se ptá, do kdy má ráno spát: „You slíp do vosni, vole.“

Lád'a a Tomáš hrají hru. Vlád'a proběhne a za ním Tomáš. Vlád'a pokřikuje: „Tlust'ochu, tlust'ochu.“ Blanka to slyší a volá na Lád'u: „Cos to říkal? Pojď sem a řekni mi, cos říkal.“ Vlád'a se pomalu se skloněnou hlavou blíží, mlčí a pak z něj vypadne: „Hubeňour, hubeňour, ...“

Lád'a s Vaškem v železářství. V: Máte pro nás ten toner? Prodavač: Ještě nepřišel. L: To se dělá?!! Prodavač: Omlouváme se, budeme se snažit hned Vám ho dodat. L: No dovóóó!!!

Naše Jana, coby projektová manažerka, píše projekty nejrůznějšího druhu. Občas se v projektech vyskytnou překlepy tohoto typu:

„Součástí vystoupení bude módní prohlídka.“ „Pro klienty, hrající v kapele, potřebujeme zakoupit perkuse (chrastítka a čistítka).“ „Dobrovolný program (doprovodný) bude divadlo a výstava.“

Manažer

Stále nám chodí mailem pozvánky na různá manažerská školení.

Potřebovala bych to, ale nikdy jsem se neodhodlala něco podobného absolvovat. Snad proto, že jsem se nikdy žádným manažerem necítila a že jím nikdy ani nebudu. Ale... a teď nastupuje zcela logické myšlení KDYBY... Kdybychom měli pořádného manažera, všechno by bylo daleko jednodušší, byl by tu pořádek a řád, všechno by fungovalo, já mohla v klidu na zasloužený odpočinek a následuje další řada KDYBY... Již několik let marně hledáme dobrého, potažmo dokonalého manažera. Stále nepřichází. Proč?

A tak znovu přichází moje únava a neschopnost. Co s tím? Dokonalý manažer nikde, a tak mi nezbyde než jediné. Sklonit hlavu, zakleknout a tiše šeptat: „Bože, neumím to. Fakt ne. Pošli někoho schopnějšího než jsem já.“ A Bůh odpovídá: „Ale jo, klidně, nemám s tím nejmenší problém. Ujmu se toho sám. Umím vyřešit vaše neřešitelné věci, umím sehnat peníze, vím, kde najít schopné lidi, vím, kterou cestou jít... Beru to. Potřebuji jen, abyste mi dali prostor, abych se mohl seberealizovat. Potřebuji, abyste mě nechali jednat. Potřebuji vaše ruce, vaše myšlení, vaše srdce. Potřebuji, aby to srdce bylo čisté, aby mě dokázalo naslouchat. Potřebuji, abyste často zavírali svoje oči, abyste mohli vidět: abyste rozpoznali člověka, kterého Vám posílám, abyste porozuměli situaci, kterou jste právě prožili, abyste zaslechli, když k vám skrze někoho promlouvám. Potřebuji lehkost vašeho bytí a potřebuji prostor pro lásku a svého ducha. Tak co, souhlasíš s mou nabídkou?“ říká Bůh a šibalsky se usmívá.

Užasle zírám, cože je to za odpověď? Přemýšlím... Ten poslaný manažer pozemský by byl přece jenom pohodlnější! Přemýšlím dál... Možná, že na tom něco málo je. Přemýšlím a pomalu připouštím... Opravdu na tom něco je! Už nepřemýšlím... Jo, to je ono! Tak velkorysá nabídka! A stačí při tom tak málo, ale zároveň tak moc! Nechat prostor pro lásku a ducha... Nechat ducha, aby on maloval naše životy, aby on utvářel prostředí, ve kterém žijeme. Nikdo nikdy nedokáže tak úžasně malovat a tvořit, co Duch Boží. Přece jen mě Pán Bůh slyší a dokonce posílá toho nejdokonalějšího manažera, jaký existuje! Myslím, že konec tohoto příběhu je v životě samém. Strom poznáme po ovoci, i manažera můžeme podle ovoce rozeznat. A nikdo nemůže přehlédnout plody toho manažera nejvyššího, který za sebou zanechává lásku, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost, tichost a sebeovládání (Gal. 5,22-23), jak o tom píše sv. Pavel v listě Galatským.

bn

A group of people, including adults and children, are walking away from the camera on a grassy hill. The sun is low on the horizon, creating a warm, golden glow and long shadows. The background features a dense forest of evergreen trees under a clear sky.

*Láska je trpělivá, je laskavá, láska nezávidí, láska se nevychloubá ani nepovyšuje; není hrubá, nehledá svůj prospěch, není vznětlivá, nepočítá křivdy, není škodolibá, ale raduje se z pravdy; všechno snáší, všemu věří, vždycky doufá, všechno vydrží.
Láska nikdy neskončí.*

1. Kor. 13

Kdo je kdo?

Popisky sestavili Vlád'a s Tomášem. (zapisovatelka Moňa)

Martin: Je v kanceláři, má Radku, manželku a Matouška a pejska. Dělá papíry, s počítačem. Půjde za starostou, nevím kdy půjde. Hraje na Pašijích Ježíše. Taký hraje na ten saxofon. Ještě hraje na píáno.

Radka: Radka je hubená. Je teďka doma, stará o Matouška. Doma uklízí, okoupe a jde spát. Občas semka jezdí. Nám s něčím pomoci, poradit nám.

Vlád'a: Hraje v kapele na tu kytaru. Rád poslouchá dechovky. Tká u Zdeněčka. Ještě tady dělá furt kohouta. Krmí kocoura, miláčka. Střílí pistolí na Vaška."

Tomáš: Zarostlej. Rád jí. „Eště hraju v kapelce, někdy tam usnu. Mám rád Haničku. Všechny tady mám rád. Rád ležím na posteli. Já takovej lenoch jsem. Já furt tady usmívám."

Standa: Má sekyru na to dříví. Ráno přijde, Lucku do domku, Mílu veme sem.

Lucku nechá v domku. Často tady něco opraví.

Vašek: Má nastarost dílny, mě, nějaký papíry taky. Má rád Jonáše, Matylu. Má rád nás všechny taky. Někdy s ním je sranda s Vaškem. Vyrobil pistoli, meč. Ráno přijede autem, vzbudí mě, chrrrrr.

Monika: Furt tady uklízí, stará o Jonáše. Někdy jezdí do Brna na tu školu. Taký s námi hraje v kapelce na buben. Jonáš je hodnej, když je tady hodně lidí, on se bojí. Nevadí mu kocour.

Blanka: Všechno má nastarost. Je Blanka hodná. Když člověk něco neví, může s ní poradit. Má Lucku a Matylu, bere sebou do auta občas. Matyla zlobí a furt blafe tady.

Lucka: Lucka furt ukazuje zvířata. Kočku nebo psa. Ráda jí taky. S Martou maluje, vaří ráda. A někdy utírá

Anketa

nádobí. Někdy Lucka zlobí v domku.

Paní Miluše: Míla ušmíká látku, dělá tašky, šije na tom šicím stroji. Je hodná. Je přísná.

Jana K.: Jana tady vaří. Má manžela. Jezdí autem ráno s Vaškem. V odpoledne jezdí autobusem, stihne. Na kole taky jezdí.

Zdeněk: Má nastarost tkalcovskou dílnu, je vedoucí. Je přísnější. Něco my nevíme, nám poradí, pomůže. Sranda s ním je. Někdy tam blbne, dělá kraviny. Hraje na kytaru v kapele, on skládá písničky sám. Jezdí autem. A ještě Zdeněk kouří.

Mája: Je hodná. Uklízí. V kanceláři nahoře. Když je víkendovka, je tady. Mája

hraje taky v kapele, na chřastítka.

Kája: Kája tam vaří, v domečku. A taky nějaký papíry na počítači. S ním je sranda. A v kapele taky hraje na to píáno.

Iva: V domečku uklízí. S Maruškou dělá keramiku, hrnce, má tam pec, velkou.

Olda: Někdy do domečku jede, nebo sem. Něco chceme sehnat, on to sežene.

Jana B.: Furt dělá papíry nějaký. Sedí v kanceláři u počítače. Jde domů po práci.

Ohlédnutí za ...

Svatoanenská pout'

Letošní svatoanenskou pout' jsme prožili trochu netradičně, za hustého deště. Pršelo a pršelo, ale přesto jsme si ji užili. Hlavním hřebem pouti byly živé obrazy z historie Modletína, které jsme pojali vážně i nevážně... Zde jsou alespoň v písemné podobě...

Obraz 1. Zjevení svaté Anny

Blíže nynějšího kostela stávala někdy dřevěná kaple: bylo to v těch místech, kde se svatá Anna zjevila. A zde, na tomto Bohem vyvoleném a požehnaném místě, vytryskl zázračný pramen, jenž byl ku prospěchu prostému lidu dán.

Obraz 2. Adamína Hochbergová staví kapli

Když
byla

nejjasnější paní Adamína Antonie Hochbergová, paní na Modletíně, postižena těžkou nemocí, učinila slib Pánu, že pakliže se božské dobrotivosti zlíbí a smiluje se nad ní a na přímlovu svaté matky Anny ji zároveň s dítětem, s nímž byla v jiném stavu, uzdraví z řečené nemoci, ona chce na znamení díky postavit na modletínském statku ke cti sv. Anny kapli a podle možnosti ji opatřit věnem. Božská milosrdnost vyslyšela prosbu, a když paní i s dítětem, jež porodila, byla

uzdravena, velice zatoužila po tom, aby mohla splnit slib a řečenou kapli co nejrychleji vystavět. Arcibiskupská konzistoř udělila požadované povolení a stavba byla do sklonku roku 1699 dokončena. Leč....Kaple, ač nedávno postavená, brzy zpustla a zbořená od dešťův a větrův zchátrala a zřítla se...

Obraz 3. Leopold a Konstancie Františka Schmiedelberkovi staví kostel

Zakladatelem kostela byl nejjasnější pán Leopold, svobodný pán Schmiedelberk ze Schmiedenberku, pán na Modletíně, Rušínově a Hoješíně. Se stavbou se započalo roku 1728. O průběhu stavby kostela toho moc

nevíme, pouze ve farní pamětní knize stojí tato zmínka: Cihly byly páleny v Přemilově a nošeny byly dvěma velbloudy (snad přezdívkou volů). Na každého bylo nakládáno sto kusů cihel.

Obraz 4. Modletínské lázně

Po horách se od dob zjevení svaté Anny šířila pověst o zázračných účincích zdejší vody. A toho šikovně využil další majitel Modletína, rytíř Vilém Fridrich Hoffer z Lobsteinu. Vybudoval lázně na základě léčivých vlastností pramene. Zázračná voda vytékala zpoza sakristie kostela, vedena byla dřevěnými koryty skrze zahradu ubytovacího hostince (budova později farou nazvána byla), a vyvěrala v kádích lázeňského domu Aperátu, kde léčebné procedury probíhaly.

Nyní si shrňme lázeňskou proceduru.

Pacienti seděli ve vanách po pás nebo i po krk v teplé až horké vodě. Zezadu byli kryti prkénkem (nejspíš s výřezem pro šíji) a zepředu byla jejich hlava omotaná šátkem proti nachlazení, oddělená od páry plachtou. Lodgmyrn doporučoval 24 koupelí během 14 dnů.

Jednotlivá lázeň měla trvat 1 až 2 hodiny.

Choří a neduživí byli ze všech stran dováženi na Modletín, kde dřívějšího zdraví nabývali. Do dnů okolo 19. října 1738 je doloženo 27 vyléčených případů. Šlo v nich o vysoce urozené osobnosti (Albrechta Ladislava

Kapounová ze Svojkova; hejtman kraje čáslavského Norbert František Haugvic z Biskupic, tajemník téhož kraje František Čeněk,) tak i církevní osoby. Kupříkladu z řádu bosých augustiniánů to byl P. Alois od sv. Maří Magdalény. Uzdravování byli i měšťané, sedláci, prostí ubožáci....

Ovšem Modletín se proslavil i jinými lidmi váženými. Kupříkladu, o

421 let dříve, zde spočinul i otec vlasti, Karel IV. A v letech nedávno minulých i národopisec, František Palacký, aby zde svoje oči léčil.

Obraz 5. Jan Fridrich

Adler přichází o svůj majetek

Dalším majitelem panství Modletínského byl Jan Fridrich Adler, podnikavý sklář. A zde se osud lázeňského domu zamotává. Historické prameny se zde nadobro rozcházejí... Zatímco historický pramen č. 1. hovoří o tom, že Jan Fridrich Adler prodává v roce 1756 celé panství Janu Adamu, knížeti z Auespergu,

historický pramen č. 2 si stojí na tom, že manželka Jan Fridricha Adlera, byla vášnivá hráčka karet a v témže roce prohrává veškerý majetek, včetně právě

zmíněného lázeňského domu v kartách. Jak byla tato žena potrestána, historické prameny neuvádějí, ale z neověřených zdrojů víme, že byla pranýřována zlými jazyky zdejšího lidu. Zesnula v opovržení a později i zapomnění na nedaleké samotě Kubátce.

Ale zpět k zázračnému prameni...

Obraz 6. Zánik zázračného pramene

Co se však stalo se zázračným pramenem a s lázeňským domem? Zde netřeba komentáře... (následuje vstup poloblého člověka, kterému stále nejde na rozum, proč ta voda z pramene teče a teče. Nakonec přítok překopne a pramen vysychá)

Obraz 7. Zánik lázní

Od té doby to šlo s lázeňským domem z kopce dolů. Obydleli jej ubožáci, chudáci a poloblbí lidé. (To ještě není Benediktus, jak byste si mnozí mohli myslet!)

Pálili všeliké špiritusy ze všeho, na co přišli, ve snaze vypálit slivovici, kteroužto si životní úděl zlepšovali. Však odkapová hadička ucpaná všelikým bordelem za ta léta nastřádaným, způsobila vydatnou explozi palírny lázeňské. A tím skončila sláva modletínských lázní a vůbec sláva Modletína.

Za významnou historickou zmínku stojí ještě snaha dobrodince Sávy Chilandara, jež svědčí o tom, že dobrota se nevyplácí...

Obraz 8. Sáva Chilandarec

Svého času si Modletín zamiloval Slavibor Breuer, známý svým klášterním jménem Sáva Chilandarec. Najal totiž od Dr. Riegera sešlý zámeček se zdivočelou zahradou bez plotu. Sem převezl ze svého po otci zděděného statečku na "Bělidle" u Kutné Hory na podzim roku 1869 svou kolonii opuštěných sirotek. O jejich další výchovu a materiální zabezpečení se poctivě staral.

Chovance umístil v prvním poschodí, kde každý měl svou postýlku, truhličku s prádlem a učení. Aby jim co možno nejlépe mládí zpříjemnil, nemořil je pravidelným vyučováním, ale chodil s nimi na vycházky do lesů a poučoval je. V neděli konali delší výlety na Spálavu, Oheb, Zubří aj.

Děti vstávaly v 5 hodin, nejstarší chlapec obsloužil koně, druhý krávu, třetí cídl boty a pod. V sedm se snídalo a po snídani pracovalo v zahradě. V zimě nastaly práce zase v dílně.

Po úmrtí hospodyně Pokorné rozuteklo se několik chovanců a Breuer jako mnozí jiní vychovatelé mládeže nařiká ve svých vzpomínkách: "Obětoval jsem všechn svůj čas, své pohodlí, věnoval jsem jim svoji náklonnost a měl jsem pevné předsevzetí

postarat se o jejich budoucnost, než jakého nevděku jsem se dožil..."

V září toho roku odešel Breuer z Modletína do řeckého kláštera Athosu. a již ho zde nikdo nikdy neviděl.

Zdálo by se dva tragické konce....Konec, beznaděj,... Ale Boží cesty jsou nevyzpytatelné. A tak tam, kde konec, nicota a zánik zdá se přicházet, Pán Bůh nejraději nové semeno, by klíčilo, vkládá. Zaseje, deštěm pokropí, a ejhle, z pustiny něco nového roste a vzkvétá...Benediktus in venit...A právě zde je již možné začít hovořit o Benediktu...

Svatováclavské slavnosti

O pouti sice lilo jako z konve, zato na Václava nic nebránilo tomu, aby si slavnost všichni, kdo přišli, užili za nádherného podzimního dne. Přestože jsme tyto slavnosti na Modletíně uspořádali poprvé, přišlo hodně návštěvníků z blízkého i dalekého okolí. Po slavnostech jsme dostali poštou cedéčko s moc povedenými fotkami z celého odpoledne a tento přiložený dopis od Ing. Lud'ka Čidliny z Prahy:

Vážení přátelé, zúčastnil jsem se s rodinou Svatováclavských slavností v Modletíně. Bylo to krásné a pěkně strávené odpoledne. Jsme rádi, že

jsou ještě lidé ochotni udělat i něco pro druhé a přejí Vám i nám, aby se celý záměr obnovy budov v Modletíně dovedl do zdárného konce. Nám proto, že již prakticky žijeme v nedalekém Horním Bradle. V rámci odpoledne jsem pořídil i několik fotografií, které vám jako

drobný příspěvek a hlavně pro radost posílám na přiloženém DVD.

WC 2011

Trvalo to tři týdny! Stavělo se jako nikdy předtím! Bouralo taky. To vám všechno nemůžu popisovat. Děláme jen časopis. Třeba někdy napíšem knihu o workcampu. Nebo natočíme film. A nebo se přijed'te podívat, jak to vlastně vypadá.

Workcamp od slova „práce“ a „tábor“ = pracovní tábor. Práce se udělalo opravdu hodně. Některým narostly takové svaly, že se do trička nevlezli! Opravdu! Ale taky se jezdilo po místních hospodách, na koupání v přehradě, pletli jsme věnečky z lučního kvítí, zkoušeli keramiku a podobně kratochvíle.

Jedli jsme a pili. Seznamovali se s novými lidmi a procvičovali naše jazykové schopnosti a neschopnosti. Testovali nové zaměstnance. Chodili na procházky, zpívali. Pekli buřty. Bubnovali. Starali se o Matouška. Chodili do kostelíka. Pekli a vařili kávu. Fotili se. Zamýšleli se nad smyslem toho všeho cvrkotu. Stavěli, bourali, sadili, káceli ...

Přijely tři skupinky lidí z naší spřátelené Archy v Bretani - Le Caillou blanc. Střídali se po týdnu. Třikrát jsme se seznámili a třikrát zase loučili. Byli krásní, jako vždy!

Šest studentů a jejich dva učitelé se zdrželi celý workcamp. V cizině ještě nikdy nebyli, natož v takové exotické zemi jako je naše malá zemička. S lidmi s postižením se také setkali většinou poprvé. Byla to pro ně školní praxe a doufáme, že také velká životní zkušenost. Učili se spolupráci, svému řemeslu, ale i oslavovat, odpočívat a komunikovat jak jen to šlo.

Miluju L'Arche people!

Mona

Modletín od Vratkova, M. Hubáčková

Co je láska? Podívejte se na růži. Může snad růže říci: „Nabídnou svou vůni lidem dobrým a odepřu ji lidem zlým?“ Všimněte si, jak přirozeně bez rozdílu dává strom svůj stín každému, dobrému i zlému, mladému i starci, bohatému i chudému, zvířatům, lidem i každé žijící bytosti – dokonce i těm, kteří ho chtějí porazit. To je tedy první vlastnost lásky: nečiní rozdíly. Zamyslete se v úžasu nad tou čirou dokonalostí růže a stromu, neboť to je obraz o tom, co je láska.

Jak člověk dosáhne této vlastnosti lásky? Cokoli pro to uděláte, z toho jen učiní cosi vynuceného, vypěstovaného, a tedy falešného, protože lásku nelze vynutit. Nemůžete nic udělat. Ale můžete něco odhodit. Pozorujte tu nádhernou změnu, kterou proděláte ve chvíli, kdy přestanete lidi rozdělovat na dobré a zlé a začnete se na ně dívat jako na nevědomé. Musíte opustit své mylné přesvědčení, že lidé mohou hřešit vědomě. Nikdo nemůže hřešit vědomě. Hříchy se dějí nikoli, jak se mylně domníváme, ze zlé vůle, ale z nevědomosti. Uvidět to znamená získat schopnost nerozlišování, kterou tak obdivujeme u růže a stromu.

Druhou vlastností lásky je to, že nic neočekává. Jako ten strom a růže, láska dává a nic za to nechce. Jak pohrdáme mužem, který si nevybírá manželku podle jejích vlastností, ale podle toho, jak vysoké má věno! O takovém muži říkáme, že nemiluje svou ženu, ale zisk, který mu přináší. Ale liší se v něčem vaše láska, když vyhledáváte společnost těch, kteří vám přinášejí citové uspokojení, a vyhýbáte se těm ostatním; když se pozitivně stavíte k lidem, kteří vám dávají to, co chcete, a chovají se podle vašich představ, a negativně nebo lhostejně k těm, kteří tak nečiní? Opět můžete udělat jen jedno, abyste získali tuto

vlastnost lásky. Otevřít oči a vidět.

Uvidět svou takzvanou lásku takovou, jaká skutečně je: zamaskované sobectví a chtivost k dosažení této druhé vlastnosti lásky.

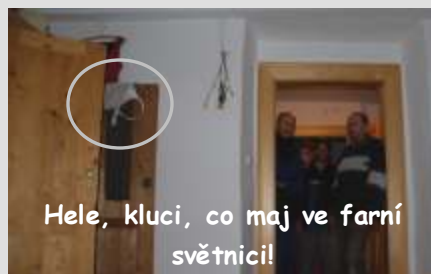
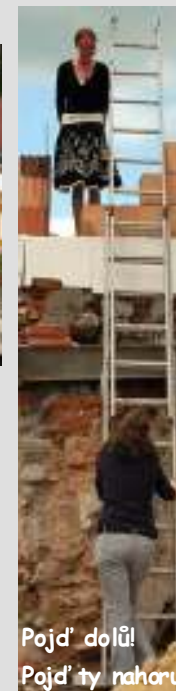
Třetí vlastností lásky je to, že si není sama sebe vědoma. Láska se z milování tak těší, že o sobě ve své blaženosti ani neví. Tak jako růže, která zkrátka voní a nemůže jinak. Ta vůně a stín se nevytvářejí jen v něčí přítomnosti a nemizí, když nablízku nikdo není. Tyto jevy, tak jako láska, existují nezávisle na lidech. Láska prostě je, nemá žádný účel. Vůně a stín prostě jsou, nezávisle na tom, jestli z nich někdo něco bude mít či nikoliv. Nejsou si tedy vůbec vědomy svých zásluh či vykonaného dobra. Jejich levice nemá ani ponětí o tom, co činí jejich pravice.

Poslední vlastností lásky je svoboda. Ve chvíli, kdy se objeví nátlak, dozor či spor, láska umírá. Pomyslete na to, jak vás ta růže i strom ponechávají naprosto svobodné. Strom se rozhodně nepokusí vás vtáhnout do svého stínu, když vám bude hrozit úpal. Zamyslete se na chvíli nad vším tím nátlakem a ovládnutím, kterému jste ze strany ostatních vystaveni, když tak úzkostlivě žijete podle jejich představ, abyste si tak koupili jejich lásku, či ze strachu, že je ztratíte. Pokaždé, když se necháte ovládat či k něčemu donutit, ničíte v sobě schopnost milovat, což je vaše vlastní přirozenost, protože vy můžete činit ostatním jen to, co dovolíte ostatním, aby činili vám. Přemýšlejte tedy o všem tom ovládnutí a vynucování ve svém životě a snad vás už po této úvaze samotné opustí. V okamžiku, kdy vás opustí, přijde svoboda. A svoboda je jen jiné slovo pro lásku.

Anthony de Mello, Cesta k lásce

Jen tak ...

Bulvár

Jak se modlí na Modletíně

Tentokrát se za návštěvou a rozhovorem vydáme do malé, zapadlé vesničky Modletín v Železných horách. Cesta nás nejprve dovede ke kostelu svaté Anny, u kterého kdysi býval i uzdravující pramen, a od něj je jen kousek na modletínskou faru, kterou pro sebe opravuje komunita Benediktus, v níž společně žijí zdraví a postižení lidé. Vítá nás Monika Ligocká, která tu žije a pracuje coby asistentka. Když jsem poprvé slyšela Moničino vyprávění o její cestě k víře i do komunity Benediktus, napadlo mě, že náš život se splétá z událostí, jejichž konec nebo význam hned nevidíme. Až při pohledu zpovzdálí se vyloupne utkaný vzor a my začínáme tušit, jak, kudy a k čemu jsme byli vedeni ...

Moniko, kdy a proč ses rozhodla k práci v Benediktu?

Během svých vysokoškolských studií, studovala jsem španělštinu a etnologii, jsem na rok vyjela do Anglie do Archy a tam jsem zjistila, že práce s lidmi s postižením mě nejen baví, ale dokonce obohacuje. Po bakalářských státnicích jsem se rozhodla, že už nebudu dál studovat, ale budu si hledat práci, a jednu z nabídek jsem dostala v chráněném bydlení v Charitě v Brně. Vzpomněla jsem si na svou zkušenost z Archy, uvědomila jsem si, že toto je to, co bych dělala nejradši, a tak jsem tam začala pracovat. Ale moje kamarádka mě pořád zvala na nějaké záhadné místo v Železných horách, kde je nějaká skupinka lidí, kteří se chtějí stát Archou. Já jsem tomu pořád nevěnovala pozornost a ani jsem jí nechtěla věřit, že je to tam tak úžasné. A pak jsem jeden víkend vzala batůžek a jela se tam podívat. Byl to moc pěkný víkend dobrovolníků, dělali jsme něco na zahradě, myslím, že jsme hrabali listí na podzim. Bylo to moc krásné prostředí a já jsem si říkala, že se sem chci ještě někdy vrátit a že je to pro mě krásný odpočinek z města. Pak jsem přijela znovu, potom jsem tu trávila Nový rok a pořád jsem

oddalovala odjezd do Brna, až se mě nakonec zeptali, jestli bych tu nemohla zůstat a dělat klukům asistentku. Tak jsem se moc dlouho nerozmýšlela a řekla, že bych mohla. Takže jsem se asi za čtrnáct dní sbalila a z Brna se přestěhovala sem a od té doby jsem tady. A je to dobrý.

Přijde mi, že tvá práce s kluky je taková maminkovská role. Ráno je vzbudíš, dáš jim snídani, vypravíš je do práce, oni jdou pracovat, ty máš volno, pak s nimi trávíš odpoledne, večere, modlitba, spaní ...

Jak jim předáváš víru?

Mojí prací je vlastně „být doma“. Moje práce je to, co děláte, když přijдете domů, což je prostředí, kde se víra asi nejčastěji rodí. V našem denním rytmu máme ranní modlitbu, modlitbu před jídlem, večerní modlitbu. Když tu jsme v neděli, tak jdeme společně na mši. Naši kluci jsou většinou z nevěřících rodin, takže se s vírou často setkávají poprvé tady u

nás. Myslím, že děcka jsou svojí vnímavostí schopna pochopit, o co jde, hodně brzo a hodně rádi chodí na mše, rádi při ní pomáhají. Po večerní modlitbě si ještě, aby měli nějaký základ, čteme z dětské Bible, Tomáš říká, že to i zná, zfilmované nebo

z kresleného filmu. Myslím, že důležité jsou pro ně i akce, které pořádáme, třeba Pašije, které hrajeme. Každý dostane nějakou roli, je do toho zapojena spousta herců-amatérů, asistentů i děcek s postižením, takže si to zažijí téměř na vlastní kůži, jak to s tím Ježíšem vlastně bylo.

Dokážou se do toho vžít?

Myslím, že tomu rozumí dobře. Stupně postižení jsou různé, ale jsou různé projevy víry i jejího chápání. Každý tomu rozumí po svém. Ale určitě neplatí, že čím těžší postižení, tím menší chápání víry.

Ty se staráš o kluky s lehkým mentálním postižením. Jak ti víru vnímají?

Myslím, že lidé s lehčím postižením to mají v životě o dost těžší. Spoustu věcí znají, chápou. Třeba ví, co to je manželství a že rodina je maminka a tatínek, kteří mají děti, a hledají si přítelkyně nebo holky zase kluky, ale na druhou stranu o sobě ví, že jsou jiní a často jsou smutní z toho, že si myslí, že nikoho k sobě nenajdou. Někteří naši kluci jsou tak šikovní, že na první pohled nejde poznat, že mají nějaké postižení, jsou hodně v kontaktu s okolním světem a tím pádem se dostanou do hospodského prostředí nebo chodili i do škol, kde je víra hodně shazovaná a už dopředu můžou mít naučené předsudky, které běžně ve světě jsou a útočí na všechny, i děti z křesťanských rodin. Jenže ti kluci si s tím asi ví míň rady a nedokážou to svým rozumem vyhodnotit. Často to jsou lidé, kteří jsou lehce ovlivnitelní. V tom dobrém slova smyslu, že když je tady máme, tak se s nimi můžeme modlit, brát je na mše a i v tom pracovním prostředí – brát je jako partáky a ne jako klienty – tím se nechávají dobře ovlivnit. A stejně tak to platí i naopak – když

se dostanou do nějakého drsnějšího prostředí, tak jsou okamžitě ovlivnitelní na druhou stranu.

Nakolik je potom víra jejich vlastní věcí?

Myslím, že jsou schopni rozpoznat, v čem je jim dobře, a to doufám, že si potom zachovají. Ono jde dělat i různé zlé věci v hávu dobroty, ale ukazatel toho, jestli to je nebo není dobré a opravdové, je jak se v tom člověk cítí. Když uvidí, že tady jsou v bezpečí a že je tady nikdo nepodrazí, že tady na ně nikdo není zlý, tak poznají sami, že to je ono. Že nejde jen o zvyk sednout si večer u svíčky, ale že to funguje a že vztahy s ostatními lidmi jsou tady jiné než v hospodě nebo třeba i u nich doma. Myslím, že hlavně respekt je důležitý. Protože mentálně postižení lidé jsou v tom dravém světě často bráni jako ti méněcenní a neznají ani to, že můžou být moji partáci, kolegové ... Jean Vanier říká, že každý člověk je posvátná historie, a oni jsou často hodně zajímavá historie. Dát jim pocit, že jsou jedineční, že je máme rádi – to jim může změnit život. A přijdou na to, že tady jsou bráni jako – „lidi“.

Převzato s časopisu Rodinný život, ve kterém byl otištěn tento rozhovor s naší Monou, který dělala redaktorka časopisu Markéta Fiedlerová, naše prázdninová dobrovolnice a překladatelka francouzštiny.

Rozhovor s novou tváří Modletína

Byl jsem požádán, abych napsal příspěvek do časopisu Notabene. Ale pro mě je jednodušší postavit katedrálu, než dělat práci redaktora. Chtěl jsem se vykroutit ze samostatné práce a požádal jsem o možnost udělat se mnou rozhovor. Moje celá snaha skončila s tím, že jsem dostal mailem 7 otázek a byl jsem tam, kde předtím. Jako správný muž činu jsem okamžitě sehnal někoho, kdo tuhle hroznou práci udělá za mě. Naštěstí jsem nemusel dlouho hledat. Štěstěna mi byla nakloněna, protože moje nejlepší kamarádka Petra, která má určité zkušenosti s redaktorskou prací, se právě vrátila z Itálie. A zkazit někomu zlatou neděli, je moje druhá přirozenost. Není nadto, když se se mnou trápí i někdo jiný. A kdyby bylo jen na mě, byl by příspěvek tak v červenci příštího roku.

„Tak, Pet'o, když už jsi konečně přišla, přečti si otázky a začnem..."

„Ahoj Ivánku, ty si teda umíš najít chvíli, počítej s tím, že za mě musíš upéct cukroví. Ale máš štěstí, o sdružení Benediktus už něco vím, a jejich kalendáře se mi moc líbí, tak Ti ráda pomůžu..."

Tak mi tedy řekni, jak ses vlastně dostal do Modletína?

Koncem léta se tady, v Cibotíně, objevily dvě postavy z Benediktu, Blanka s Jarmilou, a zajímaly se o pečení cibotského chleba. Při té příležitosti zjistily, že pekárnu, ve které pečeme, jsem od základu postavil. Požádaly mne, jestli bych se mohl podívat na možnost rekonstrukce pekárny v Modletíně. Nejdřív

se mi moc nechtělo, ale nakonec mě ukecaly. Za pár dní jsem se do Modletína vypravil.

Jaký byl Tvůj první dojem?

Úžasný! Fakt. Umístění obce, rozmístění staveb, doba, kdy byly přibližně postavené, prostě radost na tom začít pracovat. Vesnická architektura je něco, co se mi líbí, mít možnost tvořit to, co naši předci obdobnými metodami, co oni, to je práce, na kterou člověk čeká celý život. Představu, že vrátíš do původního stavu něco, co desítky let chátralo, a navíc to bude sloužit dobrým účelům, беру spíš jako poslání než práci.

To v dnešní době není tak obvyklé, že by ještě někdo viděl za prací poslání. Tak mi řekni, jaký máš vztah ke starým domům a původním řemeslům?

Už jsem se zmínil, že mám rád původní vesnickou architekturu. Lidé znají stavitele velkých staveb, ale nikdo nezná zedníky, kteří tvořili architekturu vesnic. Téměř k žádnému domu se nedá dohledat dokumentace, kterou by vytvořil nějaký architekt nebo projektant.

Stavby tvořili staří řemeslníci, zedníci, tesaři, kteří se je učili od svých otců, dědů. I já jsem se k tomu podobným způsobem dostal. Můj děda mě, jako malého kluka, nutil dělat věci, které sám uměl, opravovat kapličky. Jaký mladý kluk jsem to nejdřív nenáviděl, chtěl jsem se chodit bavit, nezajímalo mne, jak se to dělá. Ale asi před deseti lety jsem se vrátil k tomu, co mě děda tehdy naučil: trpělivost, představivost, vrátit něčemu původní vzhled.

A co ta sušárna ovoce na Modletíně, která vyrostla na zelené louce?

Je to hezká replika, dnes když je hotová roubenka, střecha, na zbývající části staveb zbývá dokončit jen omítky, by se dalo říct, že za pár let možná nikdo nepozná, že tam nikdy nestála. Sušárnu jsem teda ještě nikdy nedělal, ale mojí snahou je, aby od samého začátku vypadala jako původní stavba.

Používáš při své práci moderní postupy nebo zůstáváš u těch tradičních?

V mnoha případech to nejde, než používat moderní metody. Účelem je ale zachovat původní ráz stavby. Jinak ale používám jen původní postupy, jako třeba zakládání klenby, vazby cihel a používání kamene ve smíšeném zdivu anebo pouze kamene.

To máš pravdu, v podstatě se na Tvou práci mohu kdykoli podívat, když zajdu u sebe doma do sklepa. Jakmile do něj totiž vejdu, mám pocit, že jsem se ocitla spíš někde na hradě než v novostavbě. Ale řekni nám, jaké jsou Tvoje plány do budoucna?

Modletín.

Jak to myslíš?

Kdo by si nechal ujít tak krásnou práci? Představa, že se do malé vesnice v Železných Horách vrátí tradiční pečení chleba, je úžasná. Rád bych u toho hlavně byl. Zkušenost z Cibotína, kdy po dostavění pece na chleba mi velitel hasičů řekl, když už jsem si ji tedy postavil, mám v ní také upéct chleba. Sehnal jsem spoustu původních receptů a začal jsem se znova učit to, co bylo na začátku minulého století na vesnicích zcela běžné.

Jak ses s tím popral?

Začátky byly hrozný. Kromě vytvoření vlastní receptury jsem musel překonat hlavní problém, a to jak pec vytopit, aby byl chleba k jídlu. Časem se podařilo. Dopracoval jsem to tak daleko, že můžu bez nadsázky říct, že cibotínský chleba se stal

světoznámým. Jedli ho Australani, Němci, a dokonce sem přijel člověk, který se o cibotském chlebu doslechl v Brixenu v Itálii.

Můžeš mi tedy prozradit recept na takový chleba?

Můžu, ale nevím ho přesně. Nic nevážím, mouku smíchám se solí, vodou a kořením a nechám to vykynout. Většinou se to povede. Nejdůležitější je ale správné vyválení těsta, chleba musí při pečení prasknout. On totiž neprasklý chleba nikdo nechce.

To je pravda, taky mám takový nejradši, jak pěkně křupe a dobře chutná. O receptu jsem se toho moc nedozvěděla, hodláš ho prozradit v Modletíně?

Samozřejmě. Postavíme pekárnu v původním stylu a předám všechny zkušenosti. Pokud se dílo podaří podle mých představ, mělo by prospět nejen samotné komunitě, ale i okolí. Třeba v budoucnu se vrátí na vesnice pečení chleba, který se dá jíst i za pět dní, na rozdíl od chleba z hypermarketu a velkovýroben.

A kdy budeme moct ochutnat modletínský chleba?

Věřím tomu, že příští rok. Jak brzo, záleží na mnoha věcech, nic se nedá uspěchat, může to být v létě nebo na podzim, uvidíme, ale rád bych začal co nejdřív.

Děkuju Ti za zajímavý rozhovor. Pevně věřím, že všechny plány do budoucna vyjdou, protože cíle jsou více než ušlechtilé, a Tvoje nadšení dělat dobré věci a pomáhat druhým v Modletíně určitě ocení. Přeju Tobě i celému Benediktu hezké prožití vánočních svátků a do nového roku hodně úspěchů a splnění všech přání.

Rozhovor s Ivanem Žáčkem vedla Petra Klusáčková

Zprávy z Domečku

Kája, Lucka, Věrka a Pét'a dělají rozhovor s novými zaměstnanci

Rozhovor s Kájou

Co děláš tady v Domečku?

Tož jsem tady jako nový sociál, mimo jiné tu pomáhám Martě s odlehčovačkou. Jinými slovy odlehčuji Martu. ☺

Co máš rád?

Dobré jídlo, dobré pití, dobrou společnost. Zkrátka jsem gurmán a požitkář. Ale jinak mám rád přírodu, hudbu, turistiku, divadlo, klasický tanec, a to nejlepší na konec, svojí Pét'u. ♥

Máš doma nějaké zvíře?

Mimo mamky a Pét'i, tak ne. Snad jenom pavouky na stěně a pár chčíplejch much za oknem.

S kým raději jezdíš do práce? S Májou nebo Martou?

Když mám po boku hezkou holku, tak je mi jedno kdo řídí.

Chodíš ještě do kostela?

Chodím, pořád. Dokonce někdy i 3x denně.

Vavavavava?

Nad tímto problémem jsem se také pozastavoval a myslím, že bych to lépe neřekl. ☺

Rozhovor s Ivčou

V Domečku teto ne?

Pracuji v keramické dílně a uklízím.

Sama teto ne?

Jsem vdaná a mám 2 děti.

Marta: „Ale ona se ptala, jestli tam pracuješ sama?“

Jo tak, pracuju tam s Maruškou a Zdeničkou.

Iveto, seš hodná?

Jsem! ☺

Iveto, máš ráda?

Mám tě ráda.

Holky, Iveto?

Mám dvě. Katku a Nikol.

Máš kočku?

Mám, celou bandu koček. ☺

Rozhovor s Májou

Máš psa?

Mám psa. Mám 2 psy.

A jak se ty psi jmenujou?

Dita a Zorka.

Máš Májo děti?

V Domečku plno. Doma žádný.

Ráda, jestli máš ráda?

Tebe? To víš, že mám! ☺

Žiješ doma hezky?

Ale jo.

A s kým? A jak se jmenujou?

Ted' už jen s maminkou Marií, tatínkem Františkem, babičkou Marií a s dvojčaty Jirkou a Pepou.

Kde jsi pracovala předtím?

Doma. Hledala jsem práci.

Děláš teto?

Prej koordinátorku dobrovolníků a taky pomáhám Martě odlehčovat. ☺

Rozhovor s Janou

Dáváš na sebe pozor doma?

Dávám.

Teto pracuješ s Vlastíkovou?

Pracuju s Vlastíkovou tetou na vyúčtování. ☺

Máš kočku?

Nemám kočku a nemám ráda kočky.

Kde bydlíš?

V Habrech.

Máš doma děti?

Nemám doma děti.

Budeš koukat doma na televizi o Vánocích?

Jo, budu čučet na pohádky. ☺

Rozhovor s Oldou

Oldo, pracuješ tetou?

Pracuji s několika tetami. ☺

Na jaký pohádky budeš koukat o Vánocích?

Určitě na novou Micimutr.

Kdy a na kterým programu jí budou dávat?

Na Štědrý den na ČT 1.

Máš zajíce?

Žádného zajíčka nemám.

Je to v naší tabulce? Je to tam?

Všechny tety jsem si už zapsal do tabulky. ☺

Oldo, co tady vlastně děláš?

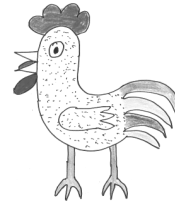
Sedím a koukám na Máju a Martu.

Auto máš Oldo, ne?

Auto mám Věruško, jo. ☺

Jezdíš domů bezpečně? A jsi povinně připoután?

Jezdím velmi bezpečně a povinně připoután.

Rozhovor se Zdeničkou

Kde bydlíš a jakou práci tady vykonáváš?

Bydlím na Bílku, to je tady za Chotěboří. A pracuji v keramické dílně, vyrábím keramiku.

Chodíš ráda na houby?

Chodím na houby ráda, ale málokdy něco najdu.

Pracuješ teto s Ivetou?

Jo, pracuju s Ivetou a Maruškou v keramice.

Máš ráda ptáčky?

Mám je ráda. V kuchyni na parapetu máme krmítko.

Těšíš se na Vánoce, Zdení?

Těším se. Hlavně na to, až bude dcera rozbalovat dárky.

Jestli máš auto?

Jo, mám auto. Seat Cordoba Vario.

Teto, holka malá?

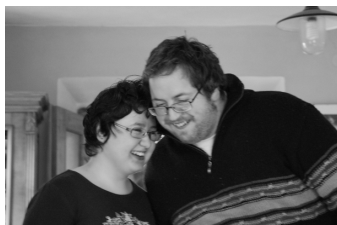
Eliška a bude jí 7 let.

Hanka a Tomáš

Tomáš je v Benediktu přes rok, od února přes týden bydlí na modletínské faře. Hanka k nám přišla v září. Ještě než se poprvé Hanka s Tomášem setkali, Tomáš o ní stále mluvil a velmi se na ni těšil. Možná je to tím, že na Modletíně stále silně převažuje mužská polovina, a tak každá růže, která sem přijde mezi trní, je opěvována. Po čtyřech měsících, které každodenně s Hankou a Tomášem prožíváme, jsme neodolali, abychom se nepodělili o hezké chvíle, které zde s nimi zažíváme.

U oběda sedávají vedle sebe v čele stolu a konverzace mezi nimi někdy vypadá takto: H: Tome, děkuju, žes mi napsal. A my zvědavci ostatní: Co ti Hani napsal? Brzy se uzdrav. Tvůj Medvídek. A odepsalas mu? Jo, ...Už se na Tebe moc těším. Tvoje Beruška.

A tak jsme se sešli s Medvídkem a Beruškou a položili jim několik společných otázek.

T: Jste tady spokojení? Co tady máte rádi?

T: Kamarády tady mám, Lád'u, Moniku, Matyldu, všechny dobrý lidi.

H: Líbí se mi tady příroda, a že jsou zde hodní lidi.

Nevadí vám, že je to daleko od města? Že tady nejsou obchody?

T: Nevadí vůbec, obchody chybí jo, občas něco koupit mam chuť něco dobrýho a sladkýho, protože mám chuť a mám to rád.

H: Nevadí, mám ráda vesnice. Na vesnici jsou hospodářství se zvířatama. Obchody mi nechybí, nechodím ráda nakupovat, jen když není zbytlí.

Jak je to s tím hubnutím? Chcete zhubnout a proč?

T: Chci zhubnout. Kvůli Haničce a kvůli sobě. Kvůli Haničce, mám ji rád.

H: Chtěla bych zhubnout, protože mám nadváhu a bolí mě klouby. Mně nevadí, že Tomáš je jakej je, hlavně že je hodnej.

Co to znamená, že se máte rádi?

T: Hodně si spolu rozumíme. Máme stejný názory. Ona má ráda koně a zvířata, já tady. Bojím se jezdit na koni. Jsme nejlepší kamarádi, zatím spolu nechodíme, ale budeme.

H: Kamarádíme se. No, trošku spolu chodíme. Pokoušíme se chodit spolu. Je ten správněj kamarád. Je hodnej a že má

nápady na srandu, je vtipnej. Máme hodně společný, třeba muziku nebo i zvířata. Já se nebojím jezdit na koni.

Co plánujete do budoucna?

T: Až spolu budeme chodit, možná uděláme svatbu. Velkou, dort, jídlo, jídlo, lidi do kostela. Budeme ji mít v kostele. Tady na Modletíně. Pozveme všechny, co semka chodí na Modletín a do Benediktu a do Domečku. A bydlet budeme tady na Modletíně. Myslíš, že se musíte někoho zeptat, kdo vám svatbu dovolí? Hanky mamky a táty. Eště kněze. U tebe doma nikoho? Nee. Pozvu mamku, babičku, celou rodinu. A kdo by vám šel za svědka? Milan nebo Jára, to jsou nejlepší kamarádi, nebo Martin nebo Vašek, možná i Zdeneček. Znáš Hanky rodiče? Moc ne. Myslíš, že je potřeba se s nima seznámit? Jo. Nevím, kdy to bude, možná v úterý za Hankou pojedu.

H: O svatbě jsme s Tomem ještě nemluvili.

Jakej je rozdíl mezi kamarádstvím a chozením?

T: Když spolu chodíme, můžu tomu druhýmu věřit. Když je dobrej kamarád, tak taky. Je tam taky láska. Co je to láska? Něco cejtíš vevnitř. Já už to cejtím. Když tady není, tak mě hodně často chybí, píšu jí.

Myslíš, že je to ta pravá? Jak to poznáš?

T: Je hodná. Měl jsem jednu holku, ta byla nic moc. S ní to nevyšlo a ona mě podváděla s jinejma klukama. Byla protivná a křičela na mě. Hanka je hodná, občas mě komanduje. Mně to nevadí, občas to potřebuju jako sůl.

Vadí Ti na Hance něco?

T: Nic, mám ji rád, Haničku.

Děkuji Vám za ochotu si se mnou povídat.

Ocenění dobrovolníků 2011

Benediktus s vděčností uděluje Svatováclavskou pečeť:

Za přátelství s lidmi s jiným obdarováním:

Anně Dubnové
Katce Vackové
Zdeňkovi Vackovi
Anežce Pham
Alžbětě Novákové
Markétě Kunáškové
Michalu Pokornému
Katce Zehnalové
Lukáši Černému
Šárce Pelikánové
Veronice Pelikánové
Petru Hovorkovi

Za pomoc grafikou a ochotu pomáhat: Hance Jindrové

Za přátelství, tvořivost a divadelničení: Renatě Lédlové

Za ochotu pomáhat: Pavlovi Jindrovi

Za přátelství a podporu: Karlu Štěpánovi

Za pomoc s fotografováním: Miloši Jindrovi

Za tvorbu webových stránek: Davidu Dobrovolnému

Za přátelství a duchovní doprovázení: Františku Mrázovi

*Motto: Milovat člověka znamená vidět ho tak, jak ho zamýšlel
Bůh.*

F.M. Dostojevskij

O přátelích a kamarádech

Běťka je již několik let naší dobrovolnicí. Seznámili jsme se při přednášce o dobrovolnické činnosti na chotěbořském gymnáziu. V současné době studuje na mezinárodní škole v Indii. Na vánoce přijela domů, a tak nás navštívila a přinesla svůj příspěvek...

Kamínek

Pokládám malý kamínek vedle dalších mých pokladů na nový stůl. Tak tady je teď můj domov, v údolí Západního Ghátu, v končinách západní Indie. Vybaluji spoustu dalších věcí, které pro mě další dva roky na Mahindra College, kam jsem se z Gymnázia Chotěboř rozhodla přejít, jistě budou nezbytností. Už je skoro 7:20! Samozřejmě Brenda, moje spolubydlící z Keni, ještě spí. Rychle na sebe soukám džíny, nějaké tričko, natáhnu se pro penál, přičemž oči mi zavadí o kamínek. Zprvu se snažím trochu utíkat, pak ale únava vítězí a tedy pokračuji jen rychlou chůzí. Samozřejmě domek, kde bydlím, je od školních budov úplně nejdále - z jednoho konce areálu na druhý, a to dnes ještě k tomu máme první hodinu biologii v laborkách, což znamená ještě trochu dále než jiné učebny. Cíle dosáhnu s mírným zpožděním a Oscar, náš učitel z Mexika, už dávno začal vykládat o činnosti enzymů. Nepozorovaně si sedám vedle Deviny, mé indické kamarádky, jejíž pohled mi prozrazuje nevyřešenou otázku „Kde jsi byla takovou dobu?!“.

Čapatí, rýže, směs zeleniny, dal, jo a ještě mi na tácu přistává talíř s ananase. Po obědě se vydávám na naše plánovací setkání ohledně projektu Health CE a za dvě hodiny poté kodrcavou jízdou naším školním džípem míjíme z jedné strany děti hrající kriket, z druhé rýžové pole, až dojedeme do Paudu, kde je jakýsi „dětský domov“, kam jezdíme děti učit nejenom angličtinu a také si s nimi hrát.

Večer unaveně ulehám pod plakát Boba Marleye, který mi visí na stěně nad postelí, ale ještě než usnu, mrknu na můj kamínek - mám ho od Ládi. Jo, jo, od Ládi z Benediktu! To Shalmali a Kanak, spolubydlící druhačky z Indie, dávno spí a už i Brenda zhasíná světlo. Spokojeně usínám...

Alžběta Nováková

Cesta k Modletínu

Před více než 4 roky jsem začala měnit svůj život. Z usouzené manželky se víc a více stávala svobodná bytost, která hledala duchovní pravdy. Předesílám, že pocházím z katolické rodiny. Jako děti (za totality) jsme musely 2x týdně do kostela. Neexistovaly žádné výmluvy. Ale mě to ani nenapadlo. Chodila jsem tam ráda. Měli jsme skvělého pana faráře, každé jeho kázání byla perla. Manželstvím jsem toto všechno ztratila. Ale když je člověk zamilovaný, je mu to všechno jedno. Až časem zjistí, že mu něco chybí. Trvalo mi to dlouhých 20 let, než jsem pochopila, o co v životě jde a na čem záleží. Každý to má zkrátka jinak. Každý má jiné podmínky, projde různými zkušenostmi.... Stále chybujeme a stále se učíme. Dokud nám v hlavě neblíkne. A navíc, vše přichází v pravý čas!

A tak jednoho červnového odpoledne sedím doma, kouřím jednu za druhou a myšlenky jedou... Co bude dál??? Co mám dělat??,... Znáte to, ne? Vytáhla jsem z knihovny Andělské modlitby, listuji a listuji, až jsem přišla na modlitbu za nové přátele. Říkám si: „To je to, co potřebuji!“ Několikrát jsem si ji potichu přečetla, zavřela oči a soustředila se jen na svoji prosbu. A..? Za pár minut telefon: „Ahó, tady Blanka“. Rozhovor ukončila slovy: „Přijed'! Všichni Tě rádi poznají!“ Položila jsem telefon a proudy slz mi stékaly po tváři. Byly to slzy vděčnosti a radosti. I dnes, když píšu tato slova, mám oči zamžené....

Nic se nemá odkládat, a jelikož se blížily prázdniny a já každým rokem vozila svoji dceru Kristý k babičce na Vysočinu, rozhodla jsem se, že to vezmeme přes Modletín. Když jsme vyrazily, byl krásný slunný den. Blanka nás čekala v Chotěboři u vlaku a byla tajemná... moc tajemná. Asi se bála, jak budu reagovat na to, co dělá a jak žije. Řekla mi: „Ted' se mě na nic

neptej. Všechno Ti řeknu, až bude čas." Když jsme dorazily na Modletín, byly jsme s Kristý celkem mimo...ze všeho. Před polorozbořenou farou stůl, u něho asi 15-20 lidí, děti, dospělí, postižení, nepostižení.... A než jsme ten stůl obešly, stejně jsem nevěděla, kdo je kdo a jak se jmenuje. Absolutní zmatek! Ale ne jen z mého pohledu, ale i v mé hlavě! A do té hlavy se zase cpala myšlenka: „Co tady dělám?“ Jedno je jisté, nic v životě není náhoda! Vše má svůj důvod a účel. A my jsme sem přišly, abychom viděly, že existuje i jiný život a jiný svět, než ten, který známe. Viděla jsem zde ...soudržnost, přátelství, úctu, lásku a pokoru...obrovskou pokoru ve jménu Boží lásky. Toto vše jsem si uvědomila za jediný večer a úplně mě to dostalo. Ono něco takového existuje?! Od té doby jsem byla na Modletíně několikrát (Pout' na sv. Annu, Pašije, 10.výročí...) a z mého pohledu to bylo vždy dění ve znamení chaosu, zdánlivé neuspořádanosti, ale s úžasnými výsledky!

Každý jde svou cestou, má svobodnou volbu a myslí si, že musí dojít k nějakému cíli. Ale jak řekl Kurt Tepperwein, německý psycholog: „Už ta cesta je cíl!“ Když toto pochopíme a jdeme po ní se srdcem plným lásky, jsme vlastně v cíli. A tak chci nakonec říct, že jsem vděčná Pánu Bohu, že jsem přišla na Modletín, že jsem mohla potkat a poznat všechny ty krásné lidičky. Pro ně je to asi normální obyčejný život, ale pro mě je to obrázek toho, jak by měl vypadat život všude!!!!

Gábina Nová

News from Australia

Ivča. Naše spřízněná duše už mnoho let. Chvíli náš dobrovolník, chvíli spolupracovník a hlavně přítel do nepohody. Na rok se vypravila do Austrálie do Archy na zkušenou. Ted' už je to rok a osm měsíců a domů se jí zatím nechce. V září přesídlila na Nový Zéland, kde pokračuje ve sbírání zkušeností.

Ivčo, jaké to je být tak dlouho daleko od domova?

Pěkný 🌍, to nelze popsat jednou větou 🌍 Otevřou se Vám dveře do jiného světa, zkusíte věci, které byste v Čechách nezažili (tak jako lidé z Pacifiku nezažijí sníh, takže musí do Čech, zato podmořský svět je pro ně významný). Ale hlavně je to osobní cesta poznání, když opustíte hnízdo domova a vydáte se do neznáma... ta představa, která mě lákala - výzva nového dobrodružství, kterou jsem chtěla okusit 🌍. Podívat se na Fiji, kde původně žili kanibalové, když jsem si jako malá představovala, jak tu záhadu jednou objevím a pak ... když sedíte v letadle a letíte do tohoto souostroví, vaše sny se plní: Poté si zpětně odpovíte, že kanibalismus už je pasé. Že je to země „kávy“ (nápoj z pepře), přátelského pozdravu Bula Bula (ahoj) a dalších podivuhodností 🌍. Váš život se až tak neliší od toho jaký byl, občas potkáte Čechy v obchodě, snažíte se uvařit knedlíky (ty ale chutnají jinak) atd., to malé městečko na Vysočině, stále zůstane mým domovem, avšak nyní se vše co mám vejde do tří batohů.

Co ti tvoje „cesta“ přináší a co ti tam nejvíc chybí?

Určitě mi to dává jiný pohled na věci kolem, na „různorodost“ kultur, smýšlení a způsob života. Především mě to dává velké ZKUŠENOSTI. Poznávám lidi, kteří vyrůstali at' už nad druhým konci světa, či ve vedlejší evropské zemi. Že všichni máme podobné touhy, zájmy a chceme být šťastní, ale zároveň naše hodnoty a kulturní zvyky se liší a na tom je to právě to pěkný. Místo chleba s máslem snídám toust s avocadem a říkám si, jak mi to jednou bude chybět (takže si pak doma zasadím svůj avokádový strom 🌳).

Samozřejmě to má i své těžkosti, ale o těch až jindy 🌳.

Jaké je to tam o Vánocích? Už to budou tvoje druhé mimo domov. První jsi slavila v Sydney a druhé tě čekají na Novém Zélandu.

O Vánocích je tu čas léta, takže pro mě je to stále matoucí 🌳. Štědrý den se tu slaví 25.12, na stole máte sněhové pohlednice a při pohledu z okna si musíte nasadit sluneční brýle a namazat se opalovacím krémem, pomeranče a citrony si můžete utrhnout ze stromu a oslavujete na pláži s BBQ. Je to úplně jiná atmosféra. Vánoce pro mě byly usměvavé, plné her a dokonce i anglického pudinku a to všechno v Australii 🌳. Na Zélandu jsou vánoční tradice také jiné, novodobé, plné oslav. Už máme v obýváku ozdobený vánoční stromeček a dokonce i cukroví (lahodné 🌳).

Co mi nejvíc chybí? Tak teď třeba vosí hnízda a bábovičky, taky třeba české filmy... a samozřejmě popovídání si s přáteli u kávička s opávia oplatkami 🌳.

Lád'a často říká, chybí Iva, chybí, kdy přijede? Stejská se ti po nás Ivčo?

To víš že jo! Chybí, chybí! A nebojte, vyprávím tu o Vás, takže budeme mít opět plno návštěv 🌳.

Rád'o, pamatuješ na naši cestu do Irska, kde jsi poznala Cherie a Mariu? Položila jsem Cherie otázku, co by Vám vzkázala do časopisu. A sdělila mi, že Vás všechny moc ráda poznala a vzpomínala na to, jak jsme je navštívili a také jak jsme jí vyprávěli o Benediktu, dílnách atd. a že máte přijet na Zéland, že by se Vám tu líbilo. Tak jsem jí odpověděla, že pokud tuto větu vysloví česky, je to skoro stoprocentní šance, že přijedete 🌳. No problem 🌳. A pak jsem jí vyprávěla o malém Matoušovi 🌳, jak pěkně říká „táta“ a že hraje na klavír.

Co ti dává Archa? V čem je to jiný než v Bene?

Archa je místo, kde rostete, jak psychicky, tak fyzicky (jelikož, neustále slavíte 🌳). Místo rodinného života, místo, kde nacházíte hodnoty v ostatních kolem Vás a snažíte se navzájem podporovat a pochopit. Pro mě je Archa stala částí rodiny, která s Vámi sdílí skoro všechno a vy s ní. Místo oslav, maličkostí a vztahů, různorodosti.

Bene se hodně podobá Arše. Bene čerpá z filozofie Jeana Vaniera, sdílí každodenní maličkosti s lidičkami s jiným obdarováním, nachází v nich hodnoty, oslavuje, učí se společné práci, užívá spousty legrace a to všechno ostatní, co už víte vy sami 🤔, ale zároveň má Bene svoje „jádro“, které ho tvoří jedinečným. Takže vydržet!!!!!!

Mohla bys nám napsat nějakou zajímavost z mnohých tvých cest ...

Před několika týdny jsem měla možnost strávit víkend s Maory, původními obyvateli Zélandu, přespali jsme v Marae (jejich centru) a učili se maorský jazyk. Opět jsme přijeli pozdě, čekali jsme venku před Marae (oblečeny v černých sukních), než nás maorským ceremoniálem pozvali dovnitř a také se uvítali „nosíky“ a „pusou“. A jelikož nám sdělili „od tohoto večera budete hovořit po celý víkend pouze Maorsky“ jsem si pomyslela „To bude zajímavý, když znám pouze slovo Ki Ora (maorský pozdrav)“ 🤔. A pro začátek to stačilo a bylo to více než zajímavý, bylo to ... velice hodnotný 🤔

Co bys nám vzkázala do našeho časopisu?

Na závěr bych chtěla položit tu nejčastější otázku, kterou slyším, když si o tobě s někým povídám. Kdy už se ta Iva konečně vrátí?

Krásné Vánoce všem Malým i Velkým. Posílám Velikánského hubana na Tvář a těším se na Vás. A tím Ti Rád'o vlastně

odpovím na tvoji poslední otázku, příští Vánoce budu slavit doma, už se těším na české tradice a Vás všechny, jak máji rodinu, tak kamarády až opět budem bobovat na sněhu a popíjet horké kakao a taky na to, až procestuju celou Českou republiku, ale zatím hurrrrááá za poznáním na druhé části zeměkoule.

PS: a objevila jsem úplně supráckou tradiční filipínskou síť, kterou jsem

pečlivě prozkoumala a tak doufám, že si ji v Bene společně vyrobíme. více viz foto.

Jak se nám žije na Modletíně

Monika

Ráno je hrozná věc. „Musím vstát?!?! ... už tam někdo chodí - musím.“ Snažím se proklouznout nepozorovaně do koupelny, jenže Vašek na mě už většinou někde za rohem číhá a jeho ranní veselost mě nedokáže nakazit. Taky většinou schytám pár zásahů z Vlád'ova samopalů.

Když se mi podaří všechny zúčastněné nahnat do kuchyně a snídani už nejde dál odkládat, tak tedy snídáme. S příchodem Zdeněčka, který toho po ránu taky moc nenamluví, se zdá, že v ranním utrpení nejsem sama. Ale Vlád'ovy dotazy: „Je tam bagr? Slyšels chrápání? Kde je Standa? ...“, ho brzy také vcucnou do modletínské nálady. Pomodlíme se, ať se nám daří,

za počasí, za všechny kdo chybí, Tomáš nikdy nezapomene dodat, ať nám chutná oběd, všechno je pojištěno, jdeme na to!

Po nejnultějším úklidu se snažím uklidit někam sebe. V pokoji se chovám co nejtišeji, přesto mě tam někdy vyhmátnou. Každé projití obývánkem, kde má sídlo centrální kancelář Benediktu, hrozí dalším úkolem. Z přeložení mailu se většinou vyklube i napsat odpověď, úklidy, resty, telefonáty... a to vše kvůli zapomenutému čaji v kuchyni!!!

Někdy se mi podaří utéct s Jonášem před obědem do lesa.

Oběd je v modletínské kuchyni vysoce komunitní záležitostí... Pokaždé zjistíme, že se ke stolu vleze ještě další jeden nebo dva lidé. Tím počet soustavně úměrně narůstá.

Odpoledne běží rychle. Jsou tu tři hodiny. Chci si číst. Před čtvrtou, kdy začíná moje pracovní doba, ale usnu. Netrvá to dlouho a začne se ozývat kokrhání, bouchání dveří, střílení a dupání. Bušení na dveře v lepším případě, jinak vpád do pokoje, „Monííí, jedeš dolůůů...“ Ne, ne. NĚ! Musím se ale vzchopit. Když se podaří všechny nahnat do vozu, jedem. Začíná vypočítávání lidí, psů a věcí, které musíme dopravit do domku. Asi v Rušinově jsem už klidnější. Paní Miluše už zná přesné místo, kdy je nutné nahlásit: „Na Lány! Jedu domů!“ Stočím to, vysadíme doma Mílu, zatroubíme na Vlastíka a pokračujeme v jízdě.

V domku se už většinou někdo opírá o futra a vyhlíží nás. Zase jedeme pozdě. Luce to ale nevádí! Obutá a oblečená prohlíží leták.

Když nemusím na nákup, je můj den hned světlejší. Když musím, snažím se co nejrychleji trauma v Pennymárketu překlenu. Výsledkem je kroužení s nákupním vozíkem po obchodě v rychlých otáčkách. Dorazíme na Modletín, kde si žijeme jako veselá domácnost. Po večeri, modlení, hygieně, když už jdou všichni spát, přichází jedna z mých

nejoblíbenějších činností - vynášení bioodpadu na kompost. Vezmu kyblíček, Jonáše, bundu a jdu si odpočinout.

V pokojíčku si chci zase číst. A opět usínám... Tentokrát to nevádí, zdálky slyším Tomovo chrápání, Vlád'a ještě párkrát vyběhne postřílet zbytek obyvatel.

Hlídnání andělů je krásná věc!

Tomáš

Mám tady dost kamarádů a ještě mám tady práci. Jdu tam pěšky, tady do kopce nahoře. Děláme tkaní, látku, potom Míla vystříhá látku, potom jsou z toho tašky, čepice. Potom to Míla ušije na šicím stroji. Zdeněček natáhne osnovu, nebo občas dělá pásky Míle. Vedoucí dílny je Zdeněček.

Pepa nám tam topí, ráno je teplo. Někdy usnu. V létě tkáme venku. Na oběd je hodinku přestávka. Až v jednu hodinu pak začínáme do půl čtvrtý. V pátek ve tři končíme, jedeme dřív.

Jana vaří. Hanka jí pomáhá. Potom umýt na střídačku nádobí. Ráno společně modlíme, večír taky. Čteme knížku, Bible, o Mojžíšovi. Hrajeme někdy nějakou hru, chodíme ven. Hraju na počítači a někdy koukám na počítači nějaký film nebo pohádku. Taky koukám na Odinaci.

Ještě chodíme do kostela. Pomáhám faráři, s Vlád'ou, my dva.

Vlád'a

Malujeme obrázky. Koukám na Krakonoše. Vašek tady kancluje papíry. Venku makáme když jsou tady francouzi. Kdy přijedou?

V sadu je roubenka, sušárna. Příští tejden budou bourat, barák.
Bude tam pekárna. Stavby budou dole. Budu pomáhat bourat.
Venku stavíme boudu.
S bagrem jezdí pán. S ním hrabe díry. Skáceli strom, hurá.
Vašek budí ráno. S Vaškem je sranda. Vaška střílet pistolí. Mám
tady svou postel, poslouchám Kabáty, dechny.
Chodím kouknout za Standou. Krmím kocoura. Dávám kaši,
granule nejsou, maso taky. Kocour spí na půdě, myši žere. V létě
venku spí se mnou.
Topí Jindra.

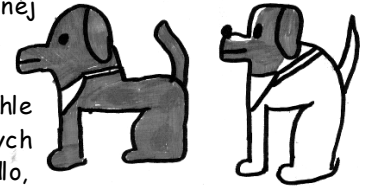
Zapsala Móňa, dne 15.12.2011 ve světnici na Modletíně

Vzhledem k tomu, že k osazenstvu modletínské komunity patří
odpradávná nedílně i psí smečka, nevyhnula se povinnosti
zaznamenat své dojmy ze společného spoluzití.

Matylida

Jmenuju se Matylida a důvěrně mi říkají Ľunínek nebo Vobluda
chlupatá. Podle situace, dost rychle se to střídá. Bydlení mám
skvělý! Vlastním zadní část zahraničního vozu Peugeot, ve
kterém mám ložnici. Trávím v ní někdy podstatnou část dne,
aniž by mě kdokoliv rušil venčením, krmením nebo čímkoliv
jiným. A to neskutečné překvapení, když večer panička při
nasedání do auta v údivu zvolá: Ľunínku, voni tě tady zapomněli!
Ve chvíli, kdy začnu sdílet její nadšení ze shledání a snažím se
s ní radostně navázat kontakt, změní se radikálně její hlas i
význam slov a zařve: Jedeš Vobludo, budu jak prase! A pak se

v tom vyznejte! A taky dostávám pravidelnou stravu. Něco si
ukradnu, něco vyžebraím, část sežeru kocourovi a zbytek
dorazím na kompostu. Naštěstí jsem celkem samostatnej pes,
takže mi tenhle svobodný život na Modletíně moc vyhovuje.
Mám tady taky hodně kamarádů. Ale nejvíc mám ráda Vašína,
protože každý ráno vod něj
dostanu piškoty. Myslí si, že
mě cvičí (učí mě totiž sedni,
lehni a jiný blbosti), ale tohle
všechno dávno znám. Ale co bych
za kus žvance neudělala divadlo,
když jsou z toho všichni kolem celí hyn!

Jonáš

Jmenuji se sice Jonáš, ale kamarádi tady mi říkají Vypsych.
Jsem lehce nervově labilní, jsem tu na léčení. Občas, když
vyjdu ze svého pokoje a rozhlédnu se, musím se vrátit pro
antidepresiva. Panička je docela dobrá, ale drží mě zkrátka.
Moc srandy si neužiju. Holt, mrkev není klobása! A když se
rozhodne, že budeme mít stejnou postavu, tak se fakt moc
nenažeru. Donedávna jsem s paničkou spal skoro v posteli, ale
pak mě z neznámých důvodů vyšoupla na chodbu. (Že by
plynatost?) A teď mi nechala udělat venku domeček se
zahrádkou. Jsem zvědavý, co tam budu dělat... Co když v noci
někdo přijde?! Taky mě zajímá, jak to naše odloučení ponese
panička. Myslím, že rok společného života už něco (po)znamená!

Moje cesta do Benediktu

vede po silnici z Trhové Kamenice přes Travnou, Horní Bradlo, Lipku. Na kopci změníte kraj a jste tam. Tak takhle jednoduše to v životě nechodí. Anebo možná ano.

Po vítězném návratu mezi živé, jsa pronásledován myšlenkou konečně pomáhat druhým, jsem se jednoho dne ocitl v lékárně v Trhové Kamenici. Po obvyklém pozdravu se na mě usmál malý človíček, zavěšený na své matce, kterážto vyzvedávala léčiva. A protože jsem v tu dobu byl dědou v očekávání, malý člobrda, který mi věnoval úsměv, mně samozřejmě udělal velkou radost, neboť jsem velmi skeptický vůči svému výrazu tváře. Nejen ze zdvořilosti jsem tedy pochválil ruční práce, do kterých byl malý člověk ustrojen, čímž byl kontakt s matkou navázán (to vždycky zabírá). Zároveň jsem se pravděpodobně dobře zviditelnil a matku zaujal. Po mém odchodu se zeptala mé kamarádky lékárnice, cože to je za postavu? Lékárnice Jitka ožila a neváhala sdělit veškeré podrobnosti z mého života, které jí byly známy, přičemž nezapomněla na tu nejdůležitější, že bych moc rád pracoval na nějakém zajímavém místě. Podmínkou bylo, aby to byla práce, kde se pomáhá. „Tak to at' zavolá Blance! V Benediktu takovýhle lidi určitě potřebují,“ řekla Iva (tak se jmenuje maminka malého človíčka) a předala lékárnici telefonní číslo. Ještě ten den mi Jitka volala a řekla: „Pokud máš opravdu zájem pracovat pro druhé, tady máš telefon a domluv si schůzku.“ Což jsem po krátkém váhání učinil. Na druhé straně se mi ozval jakýsi ženský hlas, který mi také po krátkém zaváhání nabídl schůzku. „Zkrátka přijed'te se podívat,“ řekl hlas. V den D učešán a neoholen (to první, vzhledem k délce vlasů není tak velký problém), jsem usedl do auta a vyrazil. Bohužel na druhou stranu, než se jede na Modletín. To mi došlo, až když jsem projel osadou Polom a v paměti mi vytanulo, že druhá vesnice mělo být

Krátká úvaha na zadané téma

Horní Bradlo (pozn. redakce: to už svědčí o mnohém! Již v tu to chvíli se jasně rýsovalo, že to bude náš člověk. BÍÍÍÍ.) Vracet se mi nechtělo, a vzhledem k tomu, že v autě mám mapu, jejíž rozlišení zhruba odpovídá klasickému školnímu globusu, bylo nutné intuitivně

pokračovat po silnici dál. Na jedné křižovatce, poblíž Malče, kde jsem byl se svou orientací podle světových stran dost v koncích, jsem zastavil a vyděšeně (dle hodnocení osazenstva projíždějícího vozidla, viz. níže) se rozhlížel. V tu chvíli mě předjelo ono červené vozidlo, kde řidička nevěřicně kroutila hlavou, co to je za postavu v klobouku, která se bezradně rozhlíží uprostřed křižovatky na všechny strany. Pozdravili jsme se tukaním na čelo. Zatímco červený vůz zmizel a já jsem ihned, jak vyšlo za mraky slunce, určil správnou stranu a vyrazil. Bylo to stejným směrem, kudy zmizel červený vůz. Po chvíli jsem konečně dojel na Modletín, kde jsem k mému údivu zaparkoval vedle červeného auta, ze kterého právě vylézala podivná posádka, včetně řidičky. S tou jsem se znovu pozdravil, nyní již podáním ruky. Vyklubala se z ní moje budoucí nadřízená (pozn. autora: svět je malej a bud'te proto vopatrný na různé gestikulace na kolemjedoucí vozidla. Nikdy nevíte, kdo je řídí a mohlo by se Vám to při vyjednávání výše platu dost vymstít. Vlastní zkušenost!). Slovo dalo slovo a než se den se dnem sešel, stal se ze mě dobrovolník, následně dohodář a posléze konečně kmenový zaměstnanec. Život není náhoda, ale cesta, která může vést různými oklikami a nemusí to být napřímo přes Horní Bradlo.

Vašek, Václav, Václavík, Vašin, Vendelín

Moje dovolená

Píšu článek do letošního časopisu a nemohu si nevzpomenout, jak probíhalo psaní našeho minulého prosincového čísla. Sešli jsme se ráno, že budeme celý den pracovat na časopisu. Když jsme začali, pocítila jsem, že něco není v pořádku a že miminko se asi hlásí na svět. Uf. Odjeli jsme do porodnice. Pustili nás ještě domů. Večer máme opět přijet na kontrolu. Fajn. Rychle jsme pokračovali v práci na časopise, já tedy trochu nejistě. Večer jsme jeli na kontrolu s tím, že se zase vrátíme. Někdo dokonce navrhoval, abych si s sebou vzala notebook, že se tam budu nudit a můžu tudíž pracovat! Matouš se narodil za dva dny. Zbytek časopisu už jsem slyšela jen na dálku a po telefonu... Dnes, o rok později, mám za úkol napsat **Jak se žije na mateřské dovolené v Benediktu**.

Ráno nemusím vstávat na určitou hodinu, mám přece dovolenou! Takže se s hošíkem probudíme do 15° C a abychom neumrzli, rychle se oblíknem, zatopíme, najíme a jdeme ven. Cestou na chodbě zaslechneme, že „první Betlém postavil sv. František z Assisi“ (útržek z výukového programu ze sousedního ekocentra), venku nás čeká náš obrovský stálehlavý pes. Snesu kočár, dám do něj klučíka, vezmu psa, odpovím sousedovic řemeslníkovi na dotaz „Tak na procházku, na procházku?“. Pes mezitím stačí oběhnout sousedovic psí a kočičí misky. Před nejupravenější zahrádkou, těsně před brankou se vykáká (pokud se to o té obrovské hromadě dá tak říct) do naparáděného květináče. Takže sousedské vztahy jsou utuženy! Konečně se dostáváme na kamenitou cestu, kde se nejlépe uspává. Proti nám vane ledový vítr, pes v nedohledu, kluk nespí, ruce promrzlé a v tom zvoní telefon: „Čau, všechno hrozný, nic

nefunguje, musíš přijet...!“ „Neboj, to bude dobrý, jasně, že přijedu.“ „A ještě udělej plakát a napiš na web novinky.“ „Jasně.“ Kdyby už alespoň ten kluk spal! A kde je ten pes?! Slavně doklopýtáme domů, s konečně spícím hošíkem a vylítaným psem. Kočárek opatrně zaparkuju na odlehle místo proti všem zvukům od řemeslníků (a že se jich dnes u sousedů sešlo: tesaři, zedníci a pokrývači!). Rychle běžím pro dřevo, s popelem, s odpadky, teď si rychle uvařím, připravím, uklidím, vyperu ...víří moje myšlenky, když v tom se ozve uááá uááá...Neéééééééé!!! No jasně, práce mužskejch na střeše je důležitější. Ještě udělám pár marných koleček s kočárkem po dvoře. Pak to vzdávám. Jde se domů! Malej je nedospalý, takže bez nálady. V jedné ruce s ním mu připravuju oběd, hledám k snědku něco pro sebe, snažím se topit a jinak se udržovat při životě. A říkám si, mít tak kávu...

Zase telefon: „Jak se máš?“ „Dobře“ (co tak asi jiného mohu odpovědět, někomu, kdo už dnes 100x telefonoval, zařídil 50 věcí, napsal 100 majlů...). „Fajn, takže, až nebudeš mít co dělat, udělej a zaříd', prosím tě ...“(následuje výčet úkonů). „Jo jo...“ A v duchu myslím na jedno jediné. Až nebudu mít fakt co dělat, budu spát a spát...

A tak nakonec odevzdaně naložím klučíka a psa do auta a vyrazíme do „práce“. Má to jednu výhodu. Cesta trvá téměř půl hodiny, takže klučík usne a já si odpočinu za volantem. Když dorazím na místo, stěží svěží vystoupím, připravená řešit neřešitelné a dělat nezvladatelné. A je midobře.

RJ

MÓNINA DIETOLOGICKÁ PORADNA

Tož děcka.
Ráda bych vás
přivítala na
svojí přednášce:
jak tloustnout
a nehubnout.

Jedna z možností je: neustále ležet
a raději nikdy nevstávat, abychom
zbytečně neplýtvali drahocennou energií..

..další možností je:
obrácená liposukce.
Tu vám ale pro
neskutečnou odpor-
nost a hnus dnes
raději ani
nepředvedu..

Z klasických metod si
vyjmenujme alespoň ty základní.
Pijeme hodně piva pro jeho vysokou
energetickou hodnotu..

..to nás dost často vede k
zahálce a spánku, čímž ale opět
šetříme své síly..

Ale jednoho dne při
procházce se svým
milým v lese jsem
přišla na to
nejdůležitější!

Mysleme pozitivně...

..a hlavně: buďme šťastní
a milujme se! Milujme jídlo.
Milujme svět!

Radůza: Čáp nejni Kondor

Babička stojí u škopku a myje nádobí. Babičko, kdy umřeš? Babička pláče. Já se dělím s Arynem o lívance a myslím na králíky. Chtěla jsem jen vědět, jestli tu babička bude dýl než oni. Jestli tu bude pořád, jestli se nemusím bát. Aryn je chlupatej, černej a větší než já. Když k nám někdo přijde a řekne „Čest práci!“, tak dává pac. To ho naučil táta.

Na tlapách má plovací blány. Vlezu si k němu do boudy a jíme lívance. Jednou kousnu já, jednou Aryn. Babička má radost, že mi chutná. Já totiž jinak strašně špatně jím. Jíme lívance a já si představuju, co je to smrt. Myslím, že je to jako pole. Pole plný slunečnic. Blechy nás koušou, drbeme se a očicháváme. Máme se rádi spíme.

Z dálky slyším hlasy. To mluví babička s naší sousedkou. Babička zase pláče. Vylezu z boudy. Babičko, já nechci, abys umřela! Holčičko moje zlatá Dyt' já tě hledala po celý vesnici!

Babička vypráví sousedce, že zejtra musí rozdělit králíky.

Jdu dozadu na dvoreček. Všude jsou slepičince. Koukám do králíkárný a přemejšlim, jak ty králíky co nejlíp rozdělit. Pak otevřu první kotec a dám do něj maminku, tatínka a dvě děti. Pak druhý kotec. Maminka, tatínek a dvě děti. Třetí kotec. Čtvrtej. Pátý, šestý. Babičko, pojd' se podívat! Já ti pomáhám! Babička jde. Otevře první kotec. Obě děti jsou mrtvé. Otevře druhý. Taky. Tatínkové zabili všechny děti. Babička mě hladí po vlasech. Ty jsi hodná holčička, Raduško, ale už to nikdy nedělej. Má divnej hlas.

Večer. Polívka je snědená i se srdčkem a králíčky jsme už pochovali. Na hnuj. Babička zhasne a vleze si ke mně pod peřinu a pohladí mě. Děda už chrápe. Babička mě pohladí po vlasech. Neboj se, holčičko, já tady budu ještě dlouho.

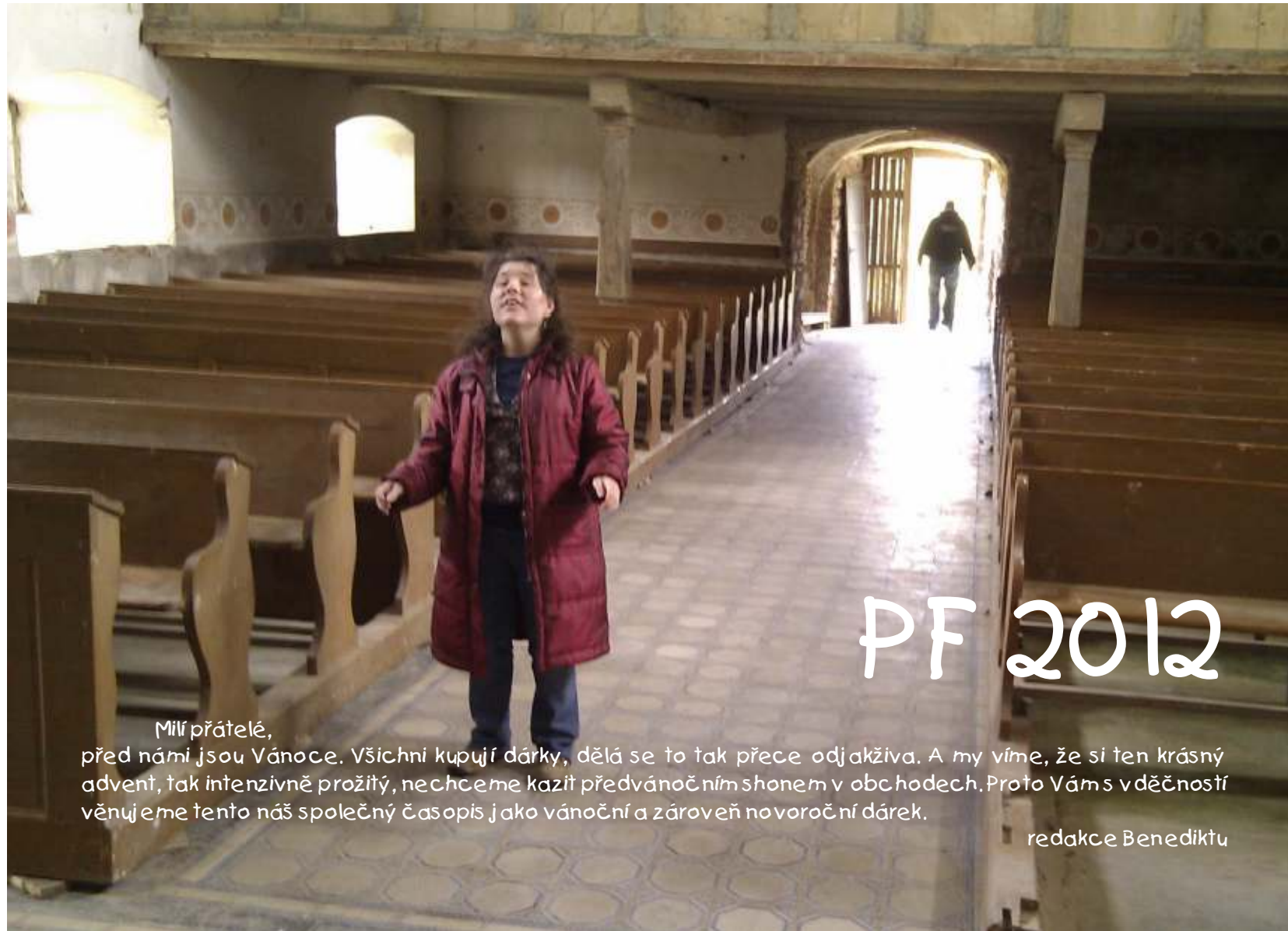
Toulání mezi slovy

Děda sedí na zápraží. Šteluje rádio. Chytá různé stanice. Nejvíc ze všeho by chtěl chytit Albánii. Prej je to exotika. Chrrr šrrr grrrch brrvts. Sedím vedle něj a obdivuju ho. Babička začla vomrzovat dědu, aby vytáhl z chliva kotel. Na prádlo. Na bílý, co se musí vyvářet. Dědovi se nechtělo, zrovna málem chyt Moskvu. Budem s babičkou prát a já se na to těším. Jak se to prádlo pere, dělaj se různý vůně. A smrady. Ty teda taky.

Odpoledne už bylo vypráno i vyvařino. Děda naklepal kosu a sedí zas na zápraží s rádiem. Prádlo se suší a babička šla k Lirom. Zavolat mámě. Stejská se jí. Asi. Mně teda taky. Se stejská. Sedm vedle dědy a povídáme si vo tom, co budu dělat ve škole. Pudu už totiž do školy. Ani to nejni tak, že bych se těšila, nebo netěšila. Je mi to fuk. Přemejšlim, jestli se mi budou děti smát. Jako všude. Ptala jsem se dědy a ten říkal, že nejspíš jo. Že už se to takhle potáhne celý život. Že prej kdo se jednou diunej narodil, diunej taky umře.

Rádio chrustá a já vidím babičku, jak jde domu. Něko jako hodně spěchá. A směje se. A pak celá udejchaná řekla, že prej budu mít ségru!!! Nebo bráchu!!! Málem jsem se pominula radostí. Spíš to bude ségra. No určitě to bude ségra!!! A bude mít úplně stejně křivou pusku jako já! No stoprocentně! A když budu mít ségru, tak pak bráchu taky třeba ještě! No huráááá!!! A vyskočila jsem a skákala jak Jasína na buřtu. A točila jsem se dokolečka, a tak jsem neviděla mísu s těstem, co si tam babička nechala kynout, a kopla jsem do ní. Ta mísa se rozbila a babička mi vůbec neříkala, že jsem nepomyšlená. Smála se a děda se smál taky a jančili jsme z toho. A když jsme se dost vyjančili, tak si děda sed a chyt tu Albánii. Tak se nám oběma splnil sen. Já budu mít konečně někoho do holportu a děda si užil exotiku.

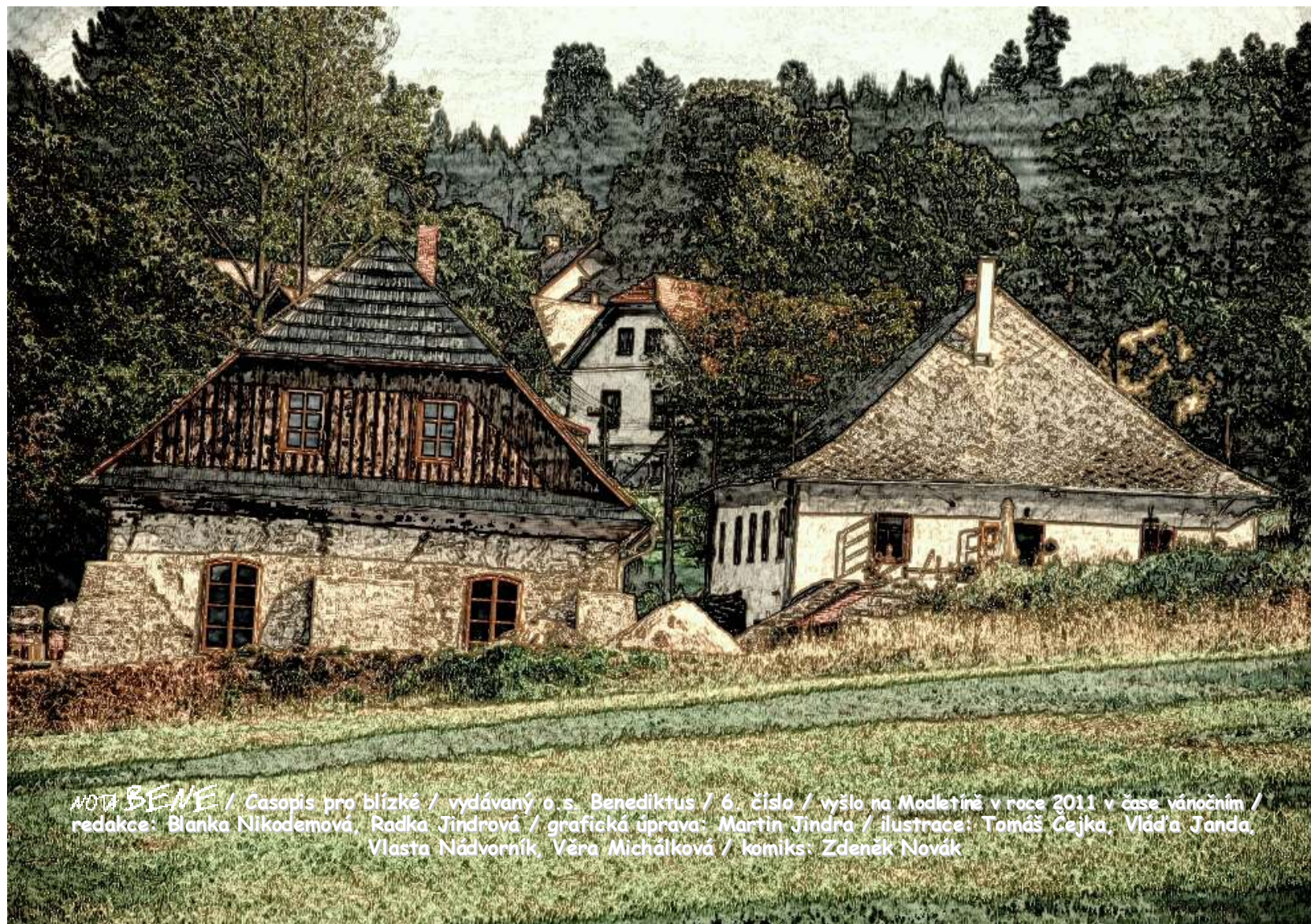
Zkráceno z kapitol Králíci a Jak se chytá Albánie.

PF 2012

Milí přátelé,
před námi jsou Vánoce. Všichni kupují dárky, dělá se to tak přece odjakživa. A my víme, že si ten krásný advent, tak intenzivně prožítý, nechceme kazit předvánočním shonem v obchodech. Proto Vám s vděčností věnujeme tento náš společný časopis jako vánoční a zároveň novoroční dárek.

redakce Benediktu

NOTA BENE / časopis pro blízke / vydávaný o.s. Benediktus / 6. číslo / vyšlo na Modletíně v roce 2011 v čase vánočním /
redakce: Blanka Nikodemová, Radka Jindrová / grafická úprava: Martin Jindra / ilustrace: Tomáš Čejka, Vláďa Janda,
Vlasta Nádvořík, Věra Michálková / komiks: Zdeněk Novák